BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR
29 EYLÜL 1975 250 krş
YIL: 2 SAYI: 77

haftalık sosyalist gazete

İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ POLİTİKASI NEDİR?

’den haberler

TSİP genel sekreterinin tahliye talebi reddedildi

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu Sıkıyönetim Mahkemesinin tutuklama kararı üzerine tutuklanmış ve İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından gıyabi tutuklama 'vicahi' ye çevrilmişti. Ancak tutuklama kararını verdikten sonra, İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi görevsizlik kararı verdi ve dosyayı Cumhuriyet Savcılığına devretti. Ancak Devlet Güvenlik Mahkemesi görevsizlik kararına rağmen, Yalçın Yusufoğlu'nun tahliye istemini reddetti. Ve TSİP Genel Sekreteri halâ mahkemeye çıkarılmadan tutuklu bulunduruluyor.

Aynı durumda olan Tektaş Ağaoğlu'nun tahliye talebi de reddedildi. Kitle eski yazılşleri müdürü İlhan Eryılmaz da halâ tutuklu bulunuyor.

Devrimcileri, ilericileri, özellikle de işçi sınıfı sosyalistlerini zindanlarda tutarak halkımızın, demokrasi - bağımsızlık - sosyalizm mücadelesini engellemeyi amaçlayan demokrasi düşmanı zihniyet bütün bu olaylarda bir kere daha görülüyor. Ve devrimcilerin mücadele azmi bir kere daha bileniyor.

TSİP İskenderun ilçe başkanı halâ tutuklu

TSİP İskenderun ilçe yöneticisi ve üyesi arkadaşların, Adana Devlet Güvenlik Mahkemesindeki davaları sürüyor. 18 Eylül günü yapılan duruşmada sanık Abbas Lüle'nin sorgusu yapıldı. Partide hangi yayınları okudukları, ne gibi çalışmalar yapıldığı soruldu ve Devlet Güvenlik Mahkemelerinin doğrudan partiyi hedefledikleri bir kere daha görüldü.

Abbas Lüle arkadaşın sorgusundan sonra sözalan avukat, İskenderun ilçe başkanı Reşit Suna'nın beş aydan bu yana tutuklu bulunduğunu ve ikametgâhı belli olduğundan tahliyesini istedi.

Mahkeme heyetinden iki üyenin tahliye lehindeki oyuna rağmen. Reşit Suna, oy çokluğu ile tahliye edilmedi. Duruşma 2 Ekim tarihine bırakıldı.

Reşit Suna'nın tutukluluğunun devam etmesi, TİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu'nun halen duruşmaya çıkarılmadan çeşitli Devlet Güvenlik Mahkemesi kararıyla tutuklu bulundurulması, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinin TSİP il yöneticileri hakkındaki kararı ve bir parti örgütünün 141. maddeden mahkûm edilmesi, burjuvazinin baskı aracı olarak kullanılan 12 Mart «yadigârı» Devlet Güvenlik Mahkemelerinin işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın mücadelesini ve özellikle örgütlenmesini engellemek üzere kurulmuş olduğunun kanıtlarıdır.

Anayasa Mahkemesinin bir türlü açıklanmayan ve resmi gazetede yayınlanmayan kararına rağmen, Devlet Güvenlik Mahkemeleri karar vermeye devam ediyorlar. Ceza kesmeye, adam tutuklamaya ve zindanlarda tutmaya devam ediyorlar. İşçi sınıfı devrimcileri üzerinde baskıya devam ediyorlar.

Bir kere daha, **Anayasaya aykırı olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalıdır** diyoruz. Halkımızın bilinçlenmesini ve örgütlenmesini engellemek için kurulmuş ve bu fonksiyonlarını yerine getiren Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılması için etkili bir demokratik mücadele verilmelidir.

TSİP İL VE İLÇE KONGRELERİ SÜRÜYOR

Gaziantep il kongresi yapıldı

21 Eylül 1975 günü saat 15'de yapılan, TSİP Gaziantep İl Kongresi İl Başkanı A. Karataşlı'nın açış konuşması ile başladı. Divan Başkanlığına Hasan Yıldız, kâtipliklerine Enver Kurt ve Atalay Seylan seçildiler.

Dünyada ve ülkemizde sosyalist mücadele uğruna hayatlarını veren devrimcilerin anısına yapılan saygı duruşundan sonra kongre çalışmaları geçildi. Yönetim Kurulunun aklanmasından sonra yeni il yönetim kurulu üyeliklerine Hasan Yıldız (başkan), Orhan Saygılı (sekreter), Mehmet Elmacıoğlu (sayman), Enver Kurt (üye), Mehmet Türer (üye) ve Mustafa Akar (üye) seçildiler. İl Onur Kuruluna Hacı Kurt, Cuma Torun ve Halil Polat; Büyük Kongre de'egeliklerine Hacı Kurt, Enver Kurt seçildiler.

ESKİŞEHİR MERKEZ İLÇE KONGRESİ

Eskişehir Merkez İlçe Kongresi, 20 Eylül 1975 günü parti binasında saat 11'de başladı. Merkez İlçe Başkanı Ramazan Şahin'in açış konuşmasından sonra divan seçildi. Kongrede bulunan Merkez Yürütme Kurulu üyesi Çağatay Anadol yaptığı konuşmada sosyalist hareketin, kendiliğinden işçi sınıfı hareketi ile birleşmesi sorununun önemini vurguladı ve sapmalarla mücadelenin esas çözümünün bunun gerçekleştirilmesi ile mümkün olacağını belirtti. TSİP'lilerin başlıca görevinin bu amaçla işçi sınıfını örgütlemek olduğunu sözlerine ekleyen Çağatay Anadol'dan sonra Eskişehir İl Sekreteri Ethem Kiper yaptığı konuşmada Partimizin başarılarını ve eksikliklerini dile getirdi.

Saygı duruşundan sonra gündeme geçildi ve söz alan delegeler Eskişehir Teşkilâtının kuruluşu sırasında yapılan hatalardan dolayı eleştirilerini dile getirdiler. Demokratik kitle örgütleri içinde yürütülecek çalışmalarda temel ilkelerin neler olması gerektiği konusunda önerilerin de yeraldığı kongre ilçe yönetim kurulunun aklanması ve seçimlerin yapılmasıyla sona erdi.

Yönetim Kurulu üyeliklerine Ramazan Şahin, Orhan Özer, Ethem Kiper, Nermi Bodur, Dursun Öztürk, İl kongresi delegeliklerine ise Dursun Öztürk ve Orhan Özer seçildiler.

ÇORUM MERKEZ İLÇE KONGRESİ

20 Eylül 1975 günü parti binasında merkez ilçe başkanının yaptığı konuşma ile açılan Çorum merkez ilçe kongresinde yapılan çeşitli eleştirilerden sonra seçimlere geçildi ve yönetim kuru'u üyeliklerine Bayram Ardık (başkan), Hüseyin Akkaş (sekreter), Arif Sarıgül (sayman), Arif Gökgöl (üye) ve Emin Ayıkol (üye) seçildiler. Çorum İl Kongresi delegeliklerine ise Bayram Ardık ve İsmail Keleş seçildi.

BURSA MERKEZ İLÇE KONGRESİ

Bursa Merkez İlçe Kongresi 20 Eylül 1975'te Parti binasında toplandı. Kongre çalışmaları sonucunda Yönetim Kurulu üyeliklerine Nusrettin Yılmaz (başkan), Mahmut Temizyürek (sekreter), Mehmet Çanakçı (sayman), Ahmet Küpeli (üye), Duran Ürgen (üye) seçildiler.

ADANA MERKEZ İLÇE KONGRESİ

Adana Merkez İlçe Kongresi 21 Eylül 1975 günü ilçe binasında toplandı. İlçe Başkanı Nuri Uçar'ın açış konuşmasından sonra divan seçimine geçildi.

Kongre, işçi sınıfı mücadelesi içinde hayatlarını kaybeden devrimciler için saygı duruşundan sonra çalışmalarına başladı.

Gündemin dilekler bölümünde hapiste bulunan TSİP'lilere ve diğer devrimcilere telgraf çekilmesi önerisi kabul edildi.

Yönetim Kurulunun aklanmasından sonra seçimlere geçildi ve Yönetim Kurulu asıl üyeliklerine Nuri Uçar, Yılmaz Yutturu, Yaşar Gökoğlu, Erdoğan Cengiz, Mehmet Erdoğan asıl, yedek üyeliklerine ise Talat Tibik ve İbrahim Ethem Yaş seçildiler.

İl delegeliklerine ise Yaşar Gökoğlu, Erdoğan Cengiz ve Yılmaz Yut turu seçildiler.

İÇEL MERKEZ İLÇE KONGRESİ

İçel Merkez İlçe Kongresi 21 Eylül 1975 Pazar günü saat 14'te ilçe binasında yapıldı. Merkez İlçe Başkanı Kemal Özen'in konuşmasından ve saygı duruşundan sonra kongre divanı seçildi. Yapılan eleştiri ve önerilerden sonra, seçimlere geçildi. Hilmi Baştopçu, Mehmet Bilgiç, Tahsin Göktürk, Ali Rıza Gülkaya ve Zeki Şahin yönetim kurulu üyeliklerine, il delegeliklerine ise Kemal Özen ve Hasan Aşkın arkadaşlar seçildiler.

TSİP İzmir il başkanı ve Sekreteri gözaltına alındı

TSİP İzmir il başkanı Metin Atlan ve il sekreteri Abidin Sökmen, İzmir Tariş işçilerinin direnişleriyle ilgili olarak geçtiğimiz hafta içinde gözaltına alınmışlar ve İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesine sevkedilmişlerdir.

Türkiye'nin dört bir yanından komando getirtilerek kırılmak istenen İzmir Tariş işçilerinin direnişi İzmir'de parababalarının gözünü korkutmuş ve bu direnişi ne bahasına olursa olsun sona erdirmek için her türlü baskıya karar vermişlerdir. Nitekim Tariş işçileri direniş sırasında kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğramışlar ve tutuklanmışlardır. Egemen güçler bu arada, işçi sınıfı devrimcileri üzerinde baskı ve terör uygulama isteğinden de vazgeçmemişler, baskılarını yine TSİP'liler üzerinde yoğunlaştırmışlardır. Direniş gecesi TSİP İzmir İl Başkanı, il sekreteri, Genç Sosyal Devrimciler Birliği İzmir şubesi başkanı da gözaltına alınmışlardır.

Ancak Devlet Güvenlik Mahkemesi davayı savcılığa devretmiş ve savcılık gerek direnişteki işçileri gerekse TSİP'lileri serbest bırakmıştır.

İşçi sınıfımızın sömürü, zulüm ve baskıya karşı direnişlerinde işçi sınıfı sosyalistleri şüphesiz ki onlarla omuz omuza mücadele vereceklerdir. Ve bunu burjuvazinin hiçbir baskısı ve zulmü engelleyemeyecektir.

İşçi sınıfı bağımsız politikası ve 12 Ekim seçimleri

İşçi sınıfının, toplumda sonuna kadar devrimci yegâne güç olduğunu söyleriz. Neden böyledir işçi sınıfı? Tek tek işçilerin kendilerini devrimci hissetmelerinden ya da sömürü ve baskıya karşı başkaldırmalarından mı? Şüphesiz değil!

Sömürü ve baskı ilkel sınıfsız toplumdan çıkıştan bu yana, kapitalizm sona erene değin varlığını sürdürdüğü gibi, sömürü ve baskıya karşı mücadele ve başkaldırma da aralıksız devam etmiştir. Ama bilimin açıkca ispatladığı gibi, sosyal gelişmenin kanunları gereğince işçi sınıfı dışında ezilen ve sömürülen hiçbir sınıf veya zümre, ne denli fedakârca mücadele ederse etsin sömürü ve baskıyı ortadan kaldıramaz, kaldıramamıştır.

Yalnız işçi sınıfı sonuna kadar devrimcidir

Günümüzde, genel olarak kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını yaşıyoruz. Ama en gelişkin kapitalist ülkede bile toplum sadece burjuvalardan ve işçilerden oluşmuyor. Hele bizimki ve benzeri pek çok ülkede, işçi sınıfından başka, sömürü ve baskı altında tutulan —başta köylülüğün en yoksu kesimleri olmak üzere— geniş yığınlar var. Yoğun sömürü ve baskı bu kitleleri de başkaldırmaya itiyor, işçi sınıfı hareketinin evrensel ve ülke içindeki devrimci gelişiminin etkileri, onlarda devrimci hareketlenmelere yol açıyor. Şüphesiz böylesi bir durum devrimci mücadeleyi olumlu yönde etkiliyor. Ama şu noktayı da hemen vurgulamamızı gerektiriyor. İşçi sınıfı dışındaki geniş yığınların devrimci potansiyelleri ve başkaldırma arzuları ne denli güçlü olursa olsun, bunlar **sonuna kadar devrimci** olamazlar. Çünkü toplumsal gelişme kanunlarına göre devrimi sonuna kadar götürebilecek olan sadece ve sadece işçi sınıfıdır. Çünkü özel mülkiyetin son biçimi olan kapitalist mülkiyet ilişkilerine son verebilecek olan yegâne güç, üretimdeki yeri ve rolü icabı yine sadece işçi sınıfıdır. Sömürü ve baskıya karşı ne ölçüde balşkaldırırlarsa kaldırsınlar, işçi sınıfı dışındaki diğer sınıf ve tabakaların genel objektif yönelimleri, özel mülkiyetin kaldırılması doğrultusunda değildir. Ve işte bundan ötürü, işçi sınıfı dışındaki geniş halk kitlelerinin mücadelesi özellikle emperyalizme bağımlı ülkelerde, genel hatlarıyla bir **bağımsızlık ve demokrasi** mücadelesi olarak belirir.

Öte yandan, sosyalizm doğrultusunda mücadele veren işçi sınıfı içinde, üretici güçlerin gelişmesini engelleyen, mevcut emperyalist kapitalizm bütünü içindeki mülkiyet ilişkilerinin ve bunun üzerinde şekillenen ve bu mülkiyet ilişklerinin sürmesini pekiştiren siyasî, ideolojik, hukukî v.b. gibi üst yapı kurumlarının kaldırılması, devrimci ilerleyişin vazgeçilmez konaklarından biridir. Böyle olunca, işçi sınıfının devrimci yolunda, bir noktada, işçi sınıfının çıkarlarıyla geniş halk yığınlarının çıkarları özdeşleşiyor demektir. İşte bu çıkar birliği, işçi sınıfının günümüzdeki ittifaklarının niteliğini ve kapsamını açıklar.

İşçi sınıfının müttefiklerine karşı tavrı

Ancak, işçi sınıfı, sadece kendini değil, bir avuç sömürücü asalak dışında, tüm toplumu da kurtarmakla yükümlüdür. Ve bunun bilincini, mücadelesinin ta başından itibaren tüm topluma yaymaya çalışır. Müttefiklerine, «sen de demokrasi ve bağımsızlık istiyorsun, şimdilik ben de aynı şeyi istiyorum. O halde çıkarlarımız ortak. Hele bir o noktaya erişelim, ondan sonra yollarımız ayrılınca ne yapacağımızı düşünürüz!» demez. Toplumsal gelişmede, bağımsızlık ve demokrasi aşamasının bir durak, bir üretim tarzı olmadığını, sosyalist kuruluş için bir başlangıç, sosyalist mülkiyet ilişkilerinin temelinin atıldığı bir sıçrama olduğunu açıkça koyar.

Öte yandan demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi bilimsel olarak **burjuva demokrat** bir harekettir. Ama günümüzde burjuva demokrat nitelikli bütün hareketlerin önderliğini yapmak, tutarlıca yürütmek görevi de işçi sınıfının omuzlarına yüklenmiştir. İşçi sınıfı dışındaki diğer sınıf ve tabakalar kendi başlarına, genel olarak tutarlı ve sonuna kadar kararlı demokrat bir yol izleyemezler. Tarihsel olarak bu yol tıkanmıştır... Çünkü tutarlı bir demokrat gelişimin, işçi sınıfını sosyalizm doğrultusunda, özel mülkiyet ilişkilerinin kaldırılması doğrultusunda daha da güçlendireceğini bilen, bunu dünyadaki deneyleriyle görmüş olan işçi sınıfı dışındaki «demokrat» toplum kesimleri, işçi sınıfının etkinliği ve güdücülüğü olmadan, burjuva anlamda bile demokrat olamazlar. Gene işçi sınıfı dışındaki halk kesimlerinin bağımsızlık mücadelesinde kendi başlarına sonuna kadar kararlı olmaları beklenemez. Günümüz emperyalizm şartlarında, hem ülke içindeki işçi sınıfı hareketine karşı olmak, ya da onunla birlikte olmamak, hem de uluslararası finans kapitalin ağına düşmemek mümkün değildir. Bu olgunun pek çok örneğini her gün yaşıyoruz. (Son Mısır - İsrail anlaşması somut örneklerden biridir). Demek ki, biri diğerinden asla ayrılmayan hem demokrasi hem de bağımsızlık mücadelesinin başını çekmek görevi de, sonuna kadar devrimci sınıf olan işçi sınıfına düşmek tedir. Böylece, burjuva demokratik nitelikli bu hareketlerin eninde sonunda, işçi sınıfı öncülüğünde **sosyalist** öze kavuşturulması kaçınılmaz, daha da önemlisi **gerekli** olur.

Mücadele sonunda elde edilen bağımsızlık bir ulusal bağımsızlıktır ama bu durum emperyalizm çağında bir «millî pazar» ın kurulmasına yolaçmaz. Mücadelenin öncülüğünü yapan işçi sınıfı, işçi sınıfı enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlı olarak her türlü, siyasî, ekonomik, kültürel ilişkiler kurar ve sürdürür. Yine erişilen demokrasi bir burjuva demokrasisi olmaz, sosyalist demokrasinin özünü ihtiva eden bir halk demokrasisi olur.

Bağımsızlık-demokrasi sosyalizm mücadelesi ayrılmaz bir bütündür

İşte, yukarıda sıraladığımız iki sebepten; kısaca özetlersek bir yanda işçi sınıfının tüm toplumu kurtarmak göreviyle yükümlü, öte yanda demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin başını çekmek zorunluluğun da olmasından ötürü, **bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm** mücadelesi ayrılmaz bir bütünlük arzeder.

Ve bu bütünlük, bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelsinin bütünlüğü, mevcut sınıflar mevzilenmesinde, bu bütünlüğün gerektirdiği ittifaklar politikası, sosyalistlerin, **işçi sınıfının bağımsız çizgisini** titizlikle gözönünde tutmalarını gerektirir.

İşçi sınıfının bağımsız politikası, onun **kendi dışındaki tüm toplum kesimlerinden bağımsız** olacağı anlamına gelmez. Aksine o, tarihsel misyonu, yani tüm toplumu kurtarmakla görevli olması gereği, bütün toplum kesimleriyle çok yakın ilişkiler ve bağlar içinde bulunur. Ama bu tarihsel misyon, yani devrimi sonuna kadar götürmek, sonuna dek devrimci olmak misyonu onu diğer toplum kesimlerinden ayıran en önemli özellik, onun bağımsız politikasının kaynaklandığı maddî temeldir. O devrimci mücadelesi boyunca çeşitli girişimlerde bulunur, zaman zaman tavizler verir, geri çekildiği durumlar olur. Ama bunların hepsi, **nihai hedefine** erişme doğrultusunda **ileri birer adım** olur, olmalıdır. Böyle olmuyorsa, böylesi girişimler nihai hedefi uzaklaştırıcı oluyorsa, işte o zaman yanlış politika izlenmiş, işçi sınıfının bağımsız politikasından taviz verilmiş demektir. İşte o zaman, birlikte mücadele yürütülen diğer toplum kesimlerinin, sonuna kadar devrimci olmayan niteliklerine mahkum olunmuş, onların devrim yolunda duraksamalarına tabi olunmuş, onlara önderlik, yol göstericilik yapılacağına onların sınırlı devrimciliklerinin **ardından** gidilmiş demektir. İşte o zaman, egemen güçlerin ve burjuvazinin sosyal muhalefet içinde yerleştirmeye çalıştığı, görünüşte ilerici özde karşı devrimci güçlerin politikasının iğvasına kapılınmış, kuyruğuna takılınmış demektir.

İşçi sınıfının bağımsız politikasının nasıl bir yol izleyeceği işçi sınıfı biliminin, işçi sınıfı tüm toplumu kurtarmakla yükümlü olduğu için onun ismine izafe edilmiş yegane gerçek bilimin, klavuzluğunda somut şartların somut tahlili ile belirlenir. Yani işçi sınıfının bağımsız çizgisinden ayrılmak, taviz vermek, bu anlamda işçi sınıf ideolojisinden de ayrılmak anlamına gelir. Başlangıçta işçi sınıfının bağımsız çizgisinden «ufak tefek» tavizler, hatalı politik seçişlerin sonucu olarak görülebilirler. Ama, unutulmamalıdır ki böylesi ilk adımlar, birer tehlike çanıdırlar ve kısa sürede üzerine gidilip, hatalı politika düzeltilmezse ileride sistemleşmiş sapmalara yol açarlar.

12 Ekim seçimleri ve işçi sınıfının bağımsız politikası

Önümüzdeki 12 Ekim seçimleri **işçi sınıfının bağımsız politikası** meselesini bir hayli ön plana çıkardı. Kitle'nin geçen sayısının orta sahife yazısında seçimlerde alınacak tavırla bağımsız politika arasındaki bağıntıyı açıklamaya çalıştık. Bu yazımızda ise «işçi sınıfının bağımsız çizgisinin» nereden kaynaklandığı sorusuna açıklık getirmeye çalıştık. Yazımızı bitirirken bir noktaya değinmek istiyoruz.

Kimileri, sosyalistlerin katılamadığı bir seçimde bir partiyi desteklemekle belirli nitelikli adayları desteklemek arasında bir fark olmadığını veya her ikisinin de aynı sonucu vereceğini iddia ediyorlar! Bu iddia gerçeği yaratmaktan uzaktır. Çünkü desteklenebileceği ileri sürülen partilerin —bugün için CHP ile TBP— ikili yapısını gözden kaçırmaktadır. Şüphesiz bu partiler doğrudan egemen güçlerin çıkarlarını aksettiren partiler değillerdir. Hatta, Kıbrıs meselesindeki şoven tutumuna ve anti - komünizm etkisinden kurtulamamasına rağmen TBP, CHP merkez yönetimi gibi, finans kapitale göbeğinden bağlanmış da değildir. Ama her iki parti de işçi sınıfı partisi değildir ve böyle bir iddiaları da yoktur. Ve doğrudan finans kapitalin ve de doğrudan proleteryanın örgütlenmesi olmayan böyle partiler ikili bir yapı arzederler ve devamlı yalpalarlar. İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadele böylesi partilerin içinde devamlı süregider. Ve bu mücadele, somut olarak parti bünyesinde kendisini gösterir. Bugün CHP'deki taban - merkez çatışması hiç kimsenin gözünden kaçmamaktadır. İşçi sınıfı çizgisine kendisini yakın hisseden, kurtuluşunun işçi sınıfıyla ve onun politik hareketiyle birlikte olacağını hergün biraz daha idrak eden CHP tabanındaki ilericiler, demokratlar, merkezde temsil edilen finans kapital politikasına karşı bir mücadele yürütmektedirler. Sosyalistlerin görevi özünde sınıfsal olan mücadelenin daha da kristalleşmesini sağlamak, işçi sınıfına müttefik olacak güçlerin temsilcilerini, egemen güçlerin politik - ideolojik etkisinden koparıp yanına çekmek olmalıdır. İşte parti desteklemekle ilerici, demokrat çizgiyi aksettiren adayları desteklemek arasındaki **nitel** fark buradadır. Aday desteklemek, ittifaklar politikasına uygundur ve onun gereğidir. Oysa parti desteklemekle, özellikle bu parti bu günkü yapısı ve merkez yönetimiyle CHP ise, «demokrasinin bir adım ilerletilmesi» uğruna finans kapital politikası desteklenmiş olur. «Demokrasinin bir adım ilerletilmesi» kısa vadede işçi sınıfı açısından ileri bir adımmış gibi görülebilir. Ama, hele Türkiye'nin bugünkü şartlarında bu görünüş aldatıcıdır. Yukarıda da söylediğimiz gibi işçi sınıfının bağımsız politikası atılan adımların kısa vadede değil, uzun vadede, **nihai hedef açısından ileri** olmasını gerektirir.

Ve hiç bir sosyalist, finans kapitalin, emek - sermaye barışının sağlanmasından yana olan, yani uzun vadede işçi sınıfının en «bilinçli» düşmanları olan bir kesiminin alternatifi haline gelmiş bir politik çizginin desteklenmesini ve bunun için kitlelere çağrıda bulunulmasını yerinde bir karar olarak karşılamaz. Hele hele böylesi bir kararın, **işçi sınıfının bağımsız politikası** ile bağdaştırılması asla mümkün olamaz.

MC iktidarının içte ve dıştaki bunalımı derinleşiyor

MC iktidarı yaklaşan seçimlerde oyların düşmemesi için her türlü tertip peşinde koşarken, Kıbrıs meselesi yüzünden son günlerde yeni yeni açmazlara saplanmaktadır. İç politikadaki tutarsızlıkların, daha doğrusu temsil etiği tekelci burjuvazinin açmazının getirdiği bunalıma, Kıbrıs sorunu etrafında gelişen dış politikadaki açmazlar da eklenmektedir.

Kıbrıs'ta işgal edilen topraklardan kısmen bile olsa geri çekilmeyi kabul etmeyen Denktaş kliği, toplumlar arası görüşmeleri baltalamış ve bunalımın büyümesine yol açmıştır. Kıbrıs'ta geri çekilmeye dünden razı olan MC iktidarı ise seçim dolayısıyla bunu uygulamaya cesaret edememektedir. Öte yandan da seçimlerden önce ambargonun kalkması için çaba harcamaktadır. Halbuki ABD emperyalizmi tarifeyi kesin tesbit etmiştir: «Kıbrıs'ta geri çekileceksin, sonra biz gerekli gördüğümüz kadar silâh vereceğiz» demiştir. MC iktidarı bir kere bu açmaz içindedir.

MC İKTİDARI TÜRKİYE'Yİ 99 MİLLETE REZİL ETTİ :

Öte yandan Kıbrıs meselesi hızla uluslar arası planda önem kazanmaktadır. Kıbrıs Rum kesimi yöneticileri bu ay içinde çalışmalarına başlayan Birleşmiş Milletler Genel Kuruluna Kıbrıs konusunun gündeme alınması talebiyle başvurmuşlardır. Bu talep Genel Kurul'da görüşülmüş ve 99 oyla kabul edilmiştir. Aleyhte tek oy çıkmıştır, o da, Türkiye'den! 9 ülke ise çekimser kalmıştır. BM tarihinde buna benzer bir oylama sonucuna zor raslanır. «Dünyada yalnız kaldık» sözleri bu oylamada resmen tescil etmiştir. Gerçekten de MC ihanet cephesi, Türkiye'yi 99 millete rezil etmiştir.

Kıbrıs konusu bu durumda BM Genel Kurulunda ele alınacaktır ve büyük bir ihtimalle sonuçta geçen dönem alınan karara benzer bir karar çıkacaktır. Bizim de o zamandan beri uyulmasını talep ettiğimiz bu karar, Kıbrıs'tan yabancı askerlerin derhal çekilmesini, göçmenlerin serbestçe evlerine dönmesini ve sorunun iki toplum arasındaki görüşmeler yoluyla halledilmesini öngörüyordu. Türkiye'deki iktidarlar bu karara uymadılar. Yeni alınacak karara da uyma niyetinde değiller.

Denktaş kliği kendi dar zümre çıkarlarını savunmakta, Kıbrıs halkının çıkarlarını çiğnemeye devam etmektedir. En ilkel manevralarla bütün dünya kamu oyuna blöf yapmaya çalışmaktadır. Kendi kendine Kıbrıs'ta bağımsız devlet ilân etme hakkını vermiştir. Şimdi bunu şantaj olarak kullanıp istediklerini kabul ettirmeye çalışmaktadır. Oyun o kadar ilkeldir ki MC hükümeti bile bu konuda kendisini açıktan desteklemeyi göze alamamaktadır. Denktaş 99 ülkeye karşı devlet kuracak! Bu 1975 dünyasında olacak iş midir?!

BM kararlarına da uymayacağını açıklayan Denktaş kliği, Kissinger'in doğrudan kendi manevralarına karşı çıkan ve açıkça rum toplumunun yöneticilerinden yana olan demecini bile, kendine yontmaktadır. Denktaş kliği Kıbrıs halkının tepesine çöreklenmiş büyük bir tehlikedir. Türkiye egemen sınıfları ve Yunanistan egemen sınıfları ile birlikte, Kıbrıs sorunun adil bir şekilde çözümlenmesinin önündeki en önemli engellerden biridir. Kıbrıs'ta Denktaş'a karşı çıkan CHP uzantısı «Halkçı» partinin Amerikan üniversiteleri yetiştirmesi lideri Orhon ise, Kıbrıs halkının çıkarlarının gerçek bir savunucusu değildir. Denktaş'a duyulan tepkinin ciddî bir muhalefet yerine kendi sulandırılmış sosyal demokrasisine kanalize edilmesine çalışmaktadır.

BM Genel Kurulunda Kissinger, Kıbrıs'ın ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda halledilmesini savunurken, SSCB dışişleri bakanı Gromiko, sorunun BM kararları doğrultusunda ele alınmasını önermiştir.

Partilerin seçim kampanyası başlamış bulunuyor. Seçim kampanyası özellikle İstanbul'da yoğun bir şekilde sürdürülmektedir. İstanbul'da boşalan tek bir senato üyeliği için yapılacak seçimin sonuçları, ezen ve ezilen bütün sınıflar için önemli olacaktır. İstanbul halkının karşısına AP adayı olarak Türün çıkmaktadır. Egemen sınıflar Türün'ün seçimi kazanması için var güçleriyle çalışmaktadır. Fakat seçim sonuçları Türkiye halkının faşizm ve faşistler karşısındaki tavrını açıkça ortaya koyacaktır. Türün'ün seçimi kaybetmesi, çoğunluğunu emekçilerin meydana getirdiği İstanbul halkının kendisine yaptıklarının karşılığında vereceği ilk cevap olacaktır. «Ben odunu bile aday göstersem seçtiririm» diyen Menderes'e karşılık, Demirel'in gösterdiği aday «odundan da öte» birşeydir ve kesinlikle seçilmiyecektir. Türün'ün seçimi kazanması, bütün ilericiler, demokratlar ve sosyalistler için bir yüz karası olur. Fakat halkımızın faşizme karşı duyduğu nefret, şahsında faşizmin somutlandığı birinin yeterli oyu almasını engelliyecektir.

Türün, Halil Tunç'a başvurarak desteklenmesini istemiştir. Uzun bir aradan sonra tabandan gelen baskılarla Tunç bir açıklama yaparak Türün'ü desteklemelerinin mümkün olmadığını açıklamak zorunda kalmıştır. Hatta Türün'ün «ulusun kaderini bir avuç çıkar çevresinin çıkarıyla bir tutan bir zihniyetin» temsilcisi olduğunu bile kabul etmiş durumdadır. Öte yandan diğer faşist partiler de Türün'ü desteklemiyeceklerini açıklamışlardır. (Faşist MHP'nin faşist Türünü destekliyemiyeceğini açıklaması MC partileri arasındaki ayrılığın ciddiyetinin bir göstergesi olmaktadır).

Bütün bunlara rağmen Türün, yaptıklarını açıkça itiraf ederek, faşistliğini savunarak oy almaya çalışmaktadır. Halkın karşısına, sadece faşistliğini koyarak çıkmaktadır. AP Türün'ü «komünist avcısı Faik Paşa» diye lanse etmektedir. Halktan «faşizme oy verilmesi» istenmekte, Türün açık açık yaptırdığı işkenceleri savunmakta, kendisine faşist denmesinden gocunmadığını söylemektedir. İstanbul seçimleri bu yüzden de önem kazanmaktadır. Aynı şekilde Bursa'da Ali Elverdi, Trabzon'da Kemal Kayacan, iki başka 12 Mart sorumlusu, halkın karşısına aday olarak çıkmaktadırlar. Bütün ilerici, demokrat ve sosyalistler bu iki kişinin de, biri CHP'den bile olsa, seçilmemesi için çalışmalıdırlar. Parlamentoya iki - üç faşistin daha girmesi Türkiye halkının durumunda fazla bir şey değiştirmez, ama halkın faşistlere oy vermemiş olması, bir anlamda onlardan hesap sormasıdır. Faşizme karşı nefretini göstermesidir. Halkın karşısına aday diye çıkanlar, 12 Martın, cinayetlerin, işkencelerin, idam sehpalarının, zindanların temsilcileri olarak çıkmaktadırlar.

HALKIN TALEPLERİ CHP'NİN ŞİARLARINI AŞIYOR.

Geçen Pazar İstanbul'da yapılan DİSK mitinginde Türün'e ve faşizme karşı işçi sınıfının nefreti dile getirildi, Türün'e oy verilmemesi gerektiği bildirildi.

DİSK mitingi genel olarak faşizme ve anti - demokratik baskılara karşı bir protesto ve emekçi halkın bağımsızlık - demokrasi ve sosyalizm taleplerinin bir ifadesi oldu. Mitingi sabote etmeye yeltenen her boydan maocunun ortak provokasyonuna rağmen miting başarılı bir şekilde sona erdi. Türün'ün, faşizmi halka tescil ettirme yüzsüzlüğüne paralel olarak ilerici güçler de anti - faşist mücadeleyi geliştirmektedirler. DİSK mitingi bu yüzden de önem taşımaktadır.

DİSK mitinginde işçi sınıfının talepleri dile getirildi. Aynı gün Samsun'daki mitingte Ecevit de konuşmasının ana fikrini işçi haklarını üzerinde yoğunlaştırıyor ve referandum hakkının kanunlaştırılmasını savunuyordu. Sosyalistlerin, işçi sınıfının mücadelesi CHP reformizminin de sendika seçme özgürlüğünü savunur duruma gelmesini sağlamıştır. Bu önemli bir başarıdır.

CHP liderinin seçim konuşmalarında dikkati çeken diğer bir önemli nokta da, hemen hemen her yerde konuşma alanında toplanan halkın, CHP'nin şiarlarının oldukça ilerisine geçen taleplerle ortaya çıkmasıdır. Halkın CHP liderine yaklaşma tarzı, ona, demokrasi ve bağımsızlık konularında daha ileri hedefler göstermek kendi çıkarlarının CHP çizgisiyle bir ve aynı olmadığını belirtmek şeklinde olmaktadır. Bunun en uç noktasına CHP'nin Trabzon mitinginde rastlanmıştır. Ecevit'in konuşmasının bir yerinde dinleyicilerden bir kısmı «devrim», «devrim» diye bağırmış ve reformizmin halkın meselelerine bir çözüm olmadığını ifade etmişlerdir. Ecevit bunun üzerine derhal, gayet elastiki bir şekilde «evet devrim, biz de devrimden yanayız, ama silâhla değil halkın oylarıyla devrim yapacağız» demiştir.

Tabii ki mevcut şartlarda halkın «devrim istediği», bu bilince eriştiği genellemesi yapılamaz. Açık olan, CHP'nin sola açılması peşrevlerinin halkın bilinçlenmesine yetişememekte, onların taleplerinin arkasında kalmasıdır.

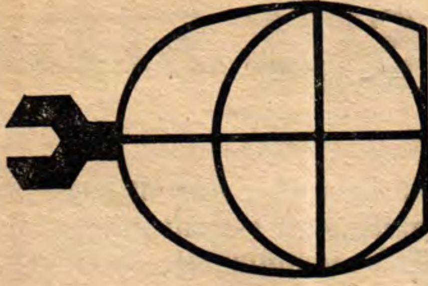
Görülen odur ki, CHP iktidarı, emekçi halkın düzene karşı olan tepkilerini pasifize edemiyecek, sosyal demokrasi finans kapitalin bir kesiminin kendisine yüklemek istediği misyonu başaramıyacaktır.

TEKELCİ BURJUVAZİ İŞÇİLERE BASKININ ARTIRILMASINI İSTİYOR

Finans kapitalin en ileri temsilcilerinin organı olan Sanayi Odaları Başkanları Birliği geçen hafta yaptığı toplantı sonunda, eski bir taleple ortaya çıktı: «İşçi direnişlerine müdahale edilmeli, bunlar kolluk kuvvetleri tarafından bastırılmalıdır». Sabancı yaptığı basın toplantısında, mesele işçi - işveren ilişkileri olduğunda (yani işçi sınıfı burjuvaziyi sıkıştırmaya başladığında) bütün siyasî güçlerin birleşmesini ve sorunla birlikte ilgilenilmesini önerdi. Yani bütün ulusun çıkarlarının burjuvazinin çıkarlarına feda edilmesini, bütün güçlerin bunun için çalışmasını istedi. Aralarındaki bütün çıkar çelişkilerine rağmen finans grupları işçi sınıfının mücadelesinin bastırılması konusunda oy birliğiyle «evet ve derhal» demektedirler.

Sabancı işçi olaylarının sendikalar arası rekabetten doğduğunu da iddia etti. Bu şu açıdan da önemlidir. Burjuvazi kendi sömürü düzenini korumak, kendi dalaverelerini hasıraltı etmek için, kendi kurduğu, kendi geliştirdiği, kendine kölece bağlı sarı sendikaları bir kalemde harcamakta, onları bile sorumlu tutmaktadır. Burjuvazinin riyakâr ve hayasız yüzünün aynası olan bu durum, burjuvaziye kul luk yarışında olanlar için önemli bir ibret dersidir.

İşçi sınıfı sömürüldüğü için, gelişmesi burjuvazi tarafından engellendiği için mücadele etmektedir. Ve bu mücadeleyi ne burjuvazi, ne sarı sendikalar, ne de iktidar ve araçları engelleyemeyecektir ve engelleyemiyecektir. Çünkü tarihin akışı, işçi sınıfının yolu doğrultusundadır.

Avrupa metropollerinde, tekellere en acımasız darbeler hiç kuşkusuz işçi sınıfından geliyor. Birbiri ardına patlayan grevler tekelleri, tekellerin devletlerini sarsıyor. Kapitalist sistem temellerinden sarsılıyor.

Avrupa'nın kapitalist metropollerinde grevler yükseliyor

Emperyalist - kapitalizmin Avrupa kalelerinde işçi sınıfının ekonomik mücadelesi son yıllarda yeni boyutlara ulaştı. Kapitalist dünyanın temellerinin giderek sarsıldığı, sosyalizmin yeni mevziler kazandığı için de yaşadığımız günlerde bu mücadelenin nasıl geliştiğini ve nereye doğru yönlendiğini tespit etmek için kapitalist Avrupa'nın dört büyük ülkesinde, İngiltere, Federal Almanya, İtalya ve Fransa'daki duruma kısaca bir göz atalım :

Fransa'da uzun süren ve ve başarı ile sonuçlanan grevler öncelikle kimya ve otomobil sanayinde görülmektedir. İşçi sınıfı dışında kalan çalışanlar son yıllarda yoğun bir şekilde ekonomik mücadeleye girişmişlerdir. Öğretmenler, memurlar, büyük mağazalarda çalışan satıcılar ve teknik elemanlar ekonomik nedenlerle mücadele etmektedirler.

Fransa'daki ekonomik mücadelenin önde gelen taleplerini şöyle sıralayabiliriz : Gerçek ücretlerin yükseltilmesi ya da hiç değilse aynı düzeyde muhafaza edilmesi, enflâsyon, işsizlik, çalışma şartlarının düzeltilmesi, fiyat ve vergilerin devletçe yükseltilmesi, işletmelerdeki sendikal hakların genişletilmesi.

İtalya'daki grevler öncelikle maden işçileri ve demir - çelik gibi ağır sanayi işçileri tarafından yürütülmektedir. Bunun dışında otomobil sanayi, kimya sanayi, matbaa işçileri de büyük ve etkili grevlere gitmişlerdir. Bu arada hizmet kesiminde çalışanlar da ekonomik mücadelelere başlamışlardır.

İtalya'daki grevlerin başlıca nedeni gerçek ücretlerin durumudur. İşçiler bunun dışında sendikal haklarını genişletmek için mücadele ediyorlar. Bu arada işyerlerindeki sağlık koşullarını kontrol etmek konusundaki isteklerinin büyük bir kısmını bazı kimya tekellerine ve FİAT gibi büyük şirketlere kabul ettirmeyi başarmışlardır. Bu ülkedeki grevlerin büyük bir bölümü sanayinin belkemiğini teşkil eden sanayi dallarında yapılmakta, böylece bir daldaki grev ekonominin diğer dallarını kısa sürede etkisi altına almakta ve böylece bu dalda grev olmasa bile üretim durmaktadır. Bunun sonucu olarak İtalyan işçi sınıfı taleplerini kısa bir sürede ve en etkili şekilde kabul ettirebilmektedir.

Ülke	Grev Sayısı		Grev Yapanların Sayısı (1000)		Grev Nedeniyle Kaybolan İş Günü (1000)	
	1966-69	1970-73	1966-69	1970-73	1966-69	1970-73
İngiltere	9 547	11 564	5 173	6 216	16 721	55 880
Almanya	—	—	371	967	690	5 327
Fransa	6 958	12 684	17 505	9 077	159 260	13 443
İtalya	12 211	14 944	16 500	29 281	70 106	74 643

İngiltere'deki grevlerin öncüleri maden işçileridir. Bunları otomobil işçileri ve liman işçileri izliyor. Son yıllarda diğer ücretlilerin ve özellikle hizmet kesiminde çalışanların ekonomik mücadeleleri de yoğunlaşmıştır.

İngiltere'deki grevlerin de başlıca nedeni gerçek ücret düzeyi, enflâsyon, kısa süreli çalışma ve işsizliktir. Bunun dışında İngiltere'deki grevler yeni bir özellik kazanmıştır. Bilindiği gibi, İngiltere'deki grevler geleneksel olarak sadece ekonomik mücadele için yapılırdı. Oysa son grevler bu geleneğin yıkıldığını, İngiliz işçi sınıfının siyasî grevlere gitmeye başladığını göstermektedir.

1948 - 1968 yılları arasında sadece 894 grevin yapıldığı **Federal Almanya**'da da son yıllarda ekonomik mücadele hızla gelişip büyük boyutlara ulaştı. Başta maden işçileri ve kimya işçileri olmak üzere, matbaa işçileri, otomobil sanayi işçileri ekonomik hakları için mücadelelerini hızlandırdılar.

Alman işçilerinin taleplerinin merkezini gerçek ücretlerin durumu teşkil ediyor. Bunun dışında sendikal haklar uğruna, tekellerin fiyat politikalarının kontrol altına alınması ve bazı şirketlerin devletleştirilmesi için mücadele ediliyor.

Kapitalist Avrupa'daki son grevlerin ortak özelliklerini şöyle özetleyebiliriz :

- Ekonomik mücadelenin başlıca yürütücüsü maden işçileri ve ağır sanayi işçileridir. Kimya işçileri, liman işçileri ve işçi sınıfının diğer kesimleri de ekonomik hakları uğruna aktif bir şekilde mücadele etmektedirler. Bunun dışında şimdiye kadar ekonomik mücadele yürütmek gereğini duymamış olan toplumun diğer çalışan kesimleri de mücadele etmek zorunda kalmaktadırlar. Satış işlerinde, ticaret ve hizmet kesimlerinde çalışanlar, öğretmenler, teknik elemanlar şimdi mücadele etmek durumundadırlar.
- Tekelleşmenin artan derecesine uygun olarak,

(Devamı 10. sayfada)

Finlandiya'da seçim sonuçları ve solun durumu

Geçen hafta bir kuzey Avrupa ülkesi olan Finlandiya'da genel seçimler yapıldı. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı dolayısıyla Finlandiya, bir süre önce dünya kamu oyunun tüm dikkatini üzerine çekmiş bir ülkedir. Son seçimlerin sonuçlarını incelemeden önce, Finlandiya'daki ilerici partilerin durumunu gözden geçirelim.

İkinci Dünya Savaşından sonra Finlandiya'da çeşitli dönemlerde Komünist Partisi ile Sosyal Demokrat Parti bir arada çalışmışlardır. Komünistler 1948 yılına kadar koalisyon hükümetlerinde yeraldılar. 1966 - 1971 yılları arasında da KP ile SDP çeşitli konularda, özellikle de işçilerin çıkarlarını savunmada güçbirliği yaptılar. Fabrikalarda ve sendika örgütlerinde bu iki parti ortak tavır koydu.

Ancak bu güçbirliği son zamanlarda SDP'nin tutumu yüzünden zedelenmiştir. Seçim öncesinde SDP burjuvazinin Merkez Partisi ile birlikte bir koalisyon hükümetinde yeralmaktaydı. Bu hükümetin ekonomi politikası ise, büyük sermayenin çıkarlarına hizmet etmek ve ülkedeki ekonomik krizin tüm yükünü emekçi yığınların sırtına yıkmaktı. Buna rağmen gerek meclislerde, gerekse diğer önemli örgütlerde komünistler ve sosyal demokratlar bazı konularda birlikte çalışmaktadırlar. Ancak SDP kesinlikle bir seçim ittifakına girmekten ya da ortak bir program hazırlamaktan kaçınmaktadır. Üstelik son zamanlarda sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde hegemonyacı eğilimler göstermeye başlamışlar, bu da her iki partinin arasının açılmasına yol açmıştır.

Finlandiya'daki günümüzdeki durum, işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesi için, sosyalist ve diğer demokratik güçlerin ilerlemesi için, ülkenin barışçı bir dış politika izlemesi için, ülkedeki büyük sermayenin geriletilmesi için objektif önşartları içermektedir. Grevler bir çığ gibi büyümekte, grev sırasında işçiler, hangi partiyi destekliyor olurlarsa olsunlar, ortak tavır koymaktadırlar.

SDP ise 1950'lerde sendikaların üçe ayrılmasına yol açmıştı. Bu ayrılık son zamanlarda giderilmiştir. Şu anda Finlandiya Sendikalar Merkez Birliği Yürütme Kurulunda 14 sosyal demokrat ve 8 komünist yer almaktadır. Bu oran üç aşağı beş yukarı örgütün diğer organlarında da aynıdır.

Finlandiya'da sosyal demokrat parti halâ işçiler, memurlar ve hizmet kesiminde çalışanlar tarafından desteklenmektedir. Bunun sebebi nedir?

Bunu, sadece sosyal demokrasinin liderlerinin geniş işçi yığınlarını halâ yanıltabilecek şekilde demagoji yapmalarına bağlamak yanlıştır. Bunun önemli nedenlerinin bir bölümünü ülkenin toplumsal şartlarında ve tarihsel geleneklerinde aramak gerekir. Sosyal demokrasi yöneticileri, büyük sermayenin çıkarlarını öyle bir biçimde savunmaktadırlar ki, bunu açığa çıkarmak ve sergilemek şu anda çok zordur. Bu durumdan yararlanan sosyal demokrasi işçilerin kitle mücadelelerini yumuşatmak için çalışmaktadır.

Her ülkedeki sosyal demokrat partinin, o ülkenin özgül şartlarına göre işçilerin sorun ve çıkarlarına karşı aldığı tavır farklıdır. Ancak gene de programları bazı ilerici ve hattâ sosyalist maddeler içermesine rağmen, sosyal demokratik partiler özleri itibariyle reformist, burjuva düzeninin hareketleridir. Günümüzde kapitalist ülkeleri etkisi altına alan krizi atlatmak için başvurulan yollardan birisi de, reformlar yoluyla ve sömürü mekanizmasının temellerini değiştirmeden kapitalizmin ömrünü biraz daha uzatmaktır.

Finlandiya Sosyal Demokrat Partisi eskiden uluslararası sosyal demokrat hareketin en sağ partilerinden birisi idi. 1960'larda özellikle dış politika ve sosyal konularda büyük program değişiklikleri getirmiştir. Partide üç akım vardır. Sağ kanat, merkez ve sol kanat olmak üzere. Şu anda partide yönetim merkezin elindedir, fakat sağ kanat son zamanlarda merkezi destekleyip bunun daha da sağa kaymasını sağlamaktadır. Partinin sol kanadı ise giderek merkez ve sağ kanat ile daha büyük anlaşmazlıklar içine düşmekte ve KP'ne yaklaşmaktadır.

Son seçimlerde de SDP oyların çoğunluğunu toplamayı başarmıştır, ancak seçim öncesine göre sandalye sayısı azalmıştır. Buna karşılık KP'nin sandalye sayısı artmıştır. Son seçimlerde oyların dağılımı şöyledir : SDP : 54 (eskiden 56); KP : 40 (eskiden 37); Merkezci Parti : 39 (eskiden 35); Muhafazakâr Parti : 35 (eskiden 33); Liberaller : 9 (eskiden 6). (Toplam sandalye sayısı 200'dür.)

(Devamı 10. sayfada)

Seçimlerde, kitlelere işçi sınıfın

Propaganda çalışmasında, sosyalist öğretinin sınıf ger ğini vurgulamakla, yani sosyalizmin evrensel doğrular kiye gerçekliğinde somutlamalı, Türkiye'deki genel sı egemen sınıflar bağlantısını, bunun karşısında emekçi yonunu koymalı, ittifaklar meselesini, temellerini bugü ilerde kurulacak halk cephesinin niteliğini ve hayatî reyan, ettiğini, bugünün koşullarında nasıl somutlandı vaziye teslim etmek anlamına geldiğini açıklayabilme delesi sloganı içerik kazanacak, müttefikler ve düşman

TSİP, 12 Ekim seçimlerinde, sırasıyla, «bağımsız — sosyalist», «anti - faşist — anti - emperyalist», «ilerici — demokrat» adayların desteklenmesi kararını aldı. TSİP'in bu kararı özellikle CHP'yi destekleme kararı alan çevrelerde tartışılıyor.

İşçi sınıfının ittifaklar ve destek politikasının özünün, «işçi sınıfının nihaî amacı olan **iktidar** amacı» ndan bağımsız düşünülemeyeceği; işçi sınıfının bağımsızlığının bu anlama geldiği bir gerçek. Öte yandan 12 Ekim seçimlerinde sosyalistlerin tavrı meselesi de bu gerçeğin iyi kavranmasına ve destek politikasının hangi şartlarda, kimlerle, hangi sınıfların ağırlığındaki örgütlerle, ne zaman yapılabileceğinin duruca ortaya konmasına bağlı. Bunun dışındaki bir politika, işçi sınıfını burjuvazinin veya diğer sınıf veya zümrelerin kuyruğuna takmak anlamına gelebileceği gibi, nihaî iktidar hedefini de unutmak olacaktır. «Uzlaşma» yok sloganı ve tavrı «çokluk hastalığı» nın arazı ise, «ne bahasına olursa olsun uzlaşma» ve işçi sınıfına örgütlenme özgürlüğü ve iktidar yolunu açacak gelişmeleri burjuvaziden bekleme tavrı pasifizmin, devrim niyetsizliğinin ve küçük burjuva sosyalizminin arazıdır.

TSİP'in 12 Ekim seçimleri konusundaki kararı, bugün geniş kitleler açısından güç kavransa bile, işçi sınıfının nihaî hatta hedefi yolunda, yarın mutlaka doğruluğu anlaşılacak, devrimci çizgidir.

Bu kararın, mümkün olduğu ölçülerde kitlelere anlatılması ve kitlelerin politikaya daha üst düzeyde dönük, politikayla daha bir içiçe ve ajitasyon - propagandaya açık oldukları bir dönemde, işçi sınıfının genel ajitasyon ve propagandasının en geniş emekçi kitlelere götürülmesi gerekmektedir. Bu durumda, işçi sınıfı sosyalistlerine, özellikle ajitasyon - propaganda alanında önemli görevler düşmektedir.

Burjuvazinin gerici, anti - demokratik seçim kanunu nedeniyle parti olarak seçimlere katılamayan sosyalistler, burjuvaziye teslim olacak, meydanı burjuva bezirgân demagoglara ve burjuva partilerinin kayıkçı dövüşüne bırakacak değillerdir. Aksine, işçi sınıfı sosyalistleri, olanca imkânlarıyla sosyalist ajitasyon ve propagandayı yoğunlaştırmalı; mevcut durumu ve seçimlere katılan partilerin sınıf temellerini ve çıkmazlarını açıklarken gerçek kurtuluşu, **SOSYALİZM** hedefini kitlelere bugünden göstermelidirler.

Böyle bir siyasal gerçekleri açıklama, ajitasyon ve propagandanın unsurları, vurgulama noktaları şöyle ortaya çıkmaktadır :

İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ İDEOLOJİSİNİN VE POLİTİKASININ SAVUNULMASI

«Seçimlerdeki tavır» tartışmalarının odak noktası, aslında, işçi sınıfının ideoloji ve politikasının bağımsızlığının ne şekilde anlaşıldığı ve **iktidar meselesinin** nasıl görüldüğüdür.

Önümüzdeki seçimlerde önde gelen görevimiz, işçi sınıfının yani sosyalizmin bağımsız sesini ve öncü siyasetini kitlelere duyurmaktır. Bugün, geniş emekçi yığınların karşılarında tek güçlü alternatif olarak CHP'yi görmeleri, şüphesiz ki sosyalistlerin işini güçleştirmektedir. Ancak, tam da böyle olduğu içindir ki, işçi sınıfının bağımsız politikasının ne anlama geldiğinin, **SOSYALİZM** ve **HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI** hedefinin somutlanması, propagandasının yapılması bir kat daha önem kazanmakta ve acil görev olmaktadır.

Bu konuda ajitasyon ve propagandamızı yoğunlaştıracağımız somut noktalar şunlardır :

● İşçi sınıfının, kendi sınıf çizgisini unutmayan, ittifaklarını bu çizginin **iktidar hedefine** göre ayarlayan ve gözden geçiren, bu anlamda bağımsız ve **öncü** siyaseti, tüm emekçilerin emperyalizme ve yerli ortaklarının baskı ve sömürü düzenine karşı mücadelelerinde, tayin edici birinci etkendir. Kısaca işçi sınıfının ideolojik örgütsel ve fiili öncülüğünden taviz verilemez. Taktiklerde ve politikada gösterilecek esneklik, ancak işçi sınıifnın bağımsızlığı yani iktidar hedefi genel çerçevesi içinde olur.

● İşçi sınıfının ve ezilen emekçi kitlelerin biricik kurtuluşu **SOSYALİZM**'dir. Bu nedenle işçi sınıfı ve müttefiği olan emekçi kitlelerin, asıl ve nihaî hedefi **SİYASÎ İKTİDAR**'dır.

● Türkiye'de, işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halkın kuracağı iktidar **DEMOKRATİK HALK İKTİDARI**'dır. Bu iktidar, her türlü sömürünün ortadan kalkacağı **SOSYALİST TOPLUM**'un temellerini atacak ve giderek **sosyalist kuruluşa** geçecektir.

● Demokratik halk iktidarına giden yolda, bugünkü en önemli sorunumuz **ÖRGÜTLENMEK**'tir. İşçi sınıfı başta olmak üzere yoksul köylülük, devrimci gençlik, sosyalist aydınlar ve tüm ezilen kitleler, her planda örgütlendikleri oranda güçleneceklerdir.

● Emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı, emekçi halk hareketinde esas olan **SİYASÎ MÜCADELE VE SİYASÎ ÖRGÜTLENMEDİR.**

● İşçi sınıfı sosyalistleri ezilen kitlelerin siyasî örgütlenmesi yolunda çalışırken, aynı zamanda ekonomik ve demokratik örgütlenmeyi güçlendirmekle ve siyasî, ekonomik, ideolojik mücadele arasındaki bağları sağlamca kurmakla da yükümlüdürler.

SINIFLAR VE SINIF MÜCADELESİ GERÇEĞİNİN AÇIKLIKLA ORTAYA KONMASI

Burjuva ideologlarının, siyaset ve «devlet» adamlarının, burjuva sözde bilim adamlarının kitlelerin gözünden saklamaya, bilincinden uzak tutmaya çalıştıkları en önemli nokta, **SINIF GERÇEĞİ** ve **SINIF MÜCADELESİ** olgusudur.

Sınıflar ve sınıf mücadelesi gerçeği, sosyalist öğretinin tarih ve toplum görüşünün özüdür. Bu nedenle de, egemen sınıfların çok iyi bildiği ama emekçiler tarafından öğrenilmesinden ölesiye korktuğu başlıca gerçekliktir.

Her vesileyle olduğu gibi, bu seçim ortamında da, ajitasyonumuzu propaganda üzerine kurmalı ve propagandamızı temel gerçeklik üzerine kurmalıyız. O zaman seçimlerdeki tavrımız da belirsiz ve ezbere bir tavır olmaktan kurtulur ve gerçek rayına, sınıf temeline oturur.

Bu esas olguya yer vermeyen, yani propaganda temeli üzerine inşa edilmeyen ya da propaganda ile beslenmeyen bir ajitasyon, kof kalmaya ve daha da önemlisi, ya popülist, ya uvriyerist, milliyetçi veya goşist olmaya mahkûmdur

SINIFSAL GERÇEĞİN SOMUTLANMASI

Propaganda çalışmasında, sosyalist öğretinin sınıf gerçeğini ve sosyalizmin sınıf özü olan işçi sınıfı gerçeğini vurgulamakla, yani sosyalizmin evrensel doğrularını sıralamakla yetinmemeliyiz. Propagandamızı Türkiye gerçekliğinde somutlamalı, Türkiye'deki genel sınıflar mevzilenmesini koymalıyız. Emperyalizmle yerli egemen sınıflar bağlantısını, bunun karşısında emekçi sınıfları vurgulamalı, işçi sınıfının öncü ve somut misyonunu koymalı, ittifaklar meselesini, temellerini bugünden atmak zorunda olduğumuz işçi - köylü ittifakının, ilerde kurulacak halk cephesinin niteliğini ve hayatî önemini vurgulamalıyız. Sınıf mücadelesinin nasıl cereyan ettiğini, bugünün koşullarında nasıl somutlandığını anlatmalı, «sosyal barış» ın emekçi kitleleri burjuvaziye teslim etmek anlamına geldiğini açıklayabilmeliyiz.

Böylece, **bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm** mücadelesi sloganı içerik kazanacak, müttefik ve düşmanlar belli olacak, somutlanacaktır.

MC VE CHP'NİN YAPILMASINI, NİTELİKLERİNİ SINIF TEMELLERİNİ AÇIKLAMALIYIZ

Aynı somutlama içinde, MC'nin temsil ettiği sömürücü çıkarları ve egemen ittifakın kullandığı yöntemleri açıklamalıyız. MC'nin ilk kurulma çalışmaları başladığından bu yana, sık sık açıkladığımız gerçekleri, kitlelerin gözünde yalın bir şekilde ve somut örnekleriyle yeniden vurgulamak ve ajitasyon çalışmalarımızı **özellikle MC hedefinde toplamak** gerekir.

Öte yandan kendisini «sol» olarak tanıtan ve «umudumuz Ecevit» sloganıyla kitleler karşısına alternatif olarak çıkan CHP'nin yapısını, gelişmelerini, kitlelerin gözünde açığa çıkarmak 12 Ekim seçimlerinde en önemli görevlerimizden biridir.

CHP'yi nasılsa öyle koymalıyız. AP'den, Cephe partilerinden farkını açıklıkla gösterebilmeli ama «aldatıcı umut» un niteliğini, gerçek yüzünü, sağ sosyal demokrat çizginin, sermaye ile emeği —önünde sonunda emeğin zararına— «uzlaştırma» misyonunu anlatabilmeliyiz. Öte yandan CHP'nin içinde (tabanında ve oy tabanında) barındırdığı ilerici, demokrat, halkçı unsurlara seslenmesini de bilmeliyiz. Onları uyarma görevini yerine getirmeli, bu konuda bir ilk adım atmalı ve onlara CHP yönetiminin sınıfsal bağlantılarından ve savundukları çıkarlardan doğan çıkmazını gösterebilmeliyiz.

MC - CHP kutuplaşmasının bugün için görüntüsel bir kutuplaşma olduğunu, asıl kutuplaşmanın, asıl sınıf mücadelesinin emperyalizm ve tüm yerli ortaklarıyla emekçi halk arasındaki kutuplaşma olduuğnu, CHP - MC kutuplaşmasının bu temel kamplaşmanın aldatıcı bir görüntüsü olduğunu, anlatmalıyız. CHP'den somut örneklerle, lafların ötesinde, savunulan çıkarları sergileyebilmeliyiz. CHP'nin ardındaki tekelci sermaye çıkarlarını, CHP'nin burjuva reformist programının, gerçekte tekelci sermayenin bir kesiminin, halkın yükselen mücadelesi karşısında razı olmaya mecbur kaldığı program olduğunu belirtmeliyiz. Ayrıca, MC'nin, ABD ağırlıklı emperyalizmle bağlantısı, ağırlıklı olarak ABD emperyalizmine dayanması yanında, emperyalizme karşı çıkmayan ve özellikle AET emperyalizmi tercihli olan CHP'nin emperyalist bağıntılarını ortaya serebilmeliyiz. CHP'li gençlerin de kullanıp duvarlara yazdığı «Bağımsız Türkiye» sloganının gerçek anlamını açıklamalı, CHP'nin «bağımsızlık» anlayışından farkını göstermeliyiz.

Şu anda, halkımızın en somut, güncel ve baş düşmanı MC iktidarını teşhir ederken, CHP'nin de burjuva partisi karakterini, ne yapmak istediğini sergilemek; CHP tabanındaki ilerici kanadın yerini ve önemini kavramayı ve kavratmayı ihmal etmeden, CHP'nin kimliğini hem olumsuz, hem de göreceli olarak olumlu tüm yanlarıyla açıklamak; halkımızın umudunun CHP ve sosyal demokrasi değil **İŞÇİ SINIFI** ve **SOSYALİZM** olduğunu vurgulamak şarttır.

ANTİFAŞİST AJİTASYON VE PROPAGANDAMIZ

Seçim çalışmaları sırasında, ajitasyon ve propaganda çalışmalarını yoğunlaştıracağımız en önemli noktalardan birisi FAŞİZM'dir.

Goşist çizgiler ve özellikle Mao'cu provokatörler, kuru bir faşizm edebiyatı ile boş lâf etmekte, faşizmin sınıfsal özünü ve anti - faşist mücadelenin sınıfsal karakterini adeta gözlerden gizlemektedirler.

Oysa, «kahrolsun faşizm» demekle faşizmin kahrolmayacağını, finans kapitalin en şoven, en girici, en gözü dönmüş ve kanlı kesimlerinin açık terörist diktatörlüğü olan faşizmin ve faşizm tehlikesinin ancak işçi sınıfı başta olmak üzere örgütlü ve bilinçli kitlelerin aktif mücadelesi ile «kahrolacağını» kitlelere göstermek gerekir.

Öte yandan, CHP'nin sağ sosyal demokrat yönetimi, faşizmi, Türkeş ve avanesinin isteği imiş gibi göstermekte ve hedef daraltmakta, hatta saptırmaktadır. Türkeş ve komandoları, elbette lanetli faşistlerdir. Ama bu kiralık katiller, profesyonel cinayet şebekesi, sa-

...ın sesini ve tavrını göstereceğiz

...çeğini ve sosyalizmin sınıf özü olan işçi sınıfı gerçe... ...rını sıralamakla yetinmemeliyiz. Propagandamızı, Tür... ...nıflar mevzilenmesini koymalıyız. Emperyalizmle yerli ...sınıfları vurgulamalı, işçi sınıfının öncü ve somut mis... ...nden atmak zorunda olduğumuz işçi-köylü ittifakının, ...önemini vurgulamalıyız. Sınıf mücadelesinin nasıl ce... ...ğını anlatmalı, «sosyal barış»ın emekçi kitleleri burju... ...liyiz. Böylece, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm müca... ...lar belli olacak, somutlanacaktır.

dece faşizmin avadanlıklarından biridir Sivil vurucu güçlerinin bile sadece bir kısmıdır.

Oysa faşizmin ana mihrakı emperyalizm ve yerli tekelci sermayedir. Ve bunların arasında en gözü dönmüş olan lar ise ABD emperyalistleri ile yerli tekelcilerin en şoven, en girci, en kanlı kesimleridir. Faşizmin ve gericiliğin asıl kalesinin finans kapital olduğunu etraf lıca vurgulamak zorundayız. Hatta, o ka dar ki, bugün CHP'yi destekleyen önem li finans gruplarının, dün 12 Mart faşizminin baş tezgâhcıları arasında olduğunu da açık ve seçik olarak, örnekleriyle belirtmeliyiz.

Kısaca, kuru bir anti - faşist propaganda ile yetinmemeli, faşizmin sınıfsal temelini, emperyalizmle olan bağlantısını, militarist ve şoven karakterini göstermeli, faşizmin ana hedefinin işçi sınıfı ve emekçi halklar olduğunu, onların örgütlenmesini ve kurtuluş mücadelesini, demokratik, ekonomik siyasal hareketini bastırmak olduğunu tekrar belirtmeliyiz.

Bu arada CHP'nin anti - faşist kimliğini koymalı ama asıl demokratik mücadelenin ancak işçi sınıfının öncülüğünde verileceğini, siyasal özgürlüklerin CHP tarafından ihsan edilmeyeceğini, işçi sınıfı ve diğer ezilen kitleler tarafından söke söke elde edileceğini vur gulamalıyız.

Böylece, faşizm konusunda, hem de başta işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin faşizm kavramını tanımaya başladıkları, anti - faşist sloganlar haykırmaya baş ladıkları bir dönemde, sağlı sollu yaratılmak istenen kavram kofluğu ve muğ laklığını giderip anti - faşist — anti - emperyalist mücadele için emekçilerin örgütlülüğünü, dayanışmasını ve birliğini savunmalı, bunun somut çalışmalarından, tarihten ve dünyadan örnekler ver meli, önerilerimizi açıklamalıyız.

KİTLELERİN ÖNÜNE PROGRAMLA ÇIKMALIYIZ.

MC'ye karşı somutlanmış güncel mücadelemizi 12 Ekim seçimleri ortamında ajitasyon - propaganda alanında yoğunlaştırırken kitlelerin önüne soyut lâflarla değil somut bir protformla çıkmak zorundayız.

Bu program başlıca iki kategoride somutlanmalıdır: Birincisi, işçi sınıfı öncülüğüne ve işçi - köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk iktidarının or tak programıdır. Diğeri ise, işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidara gelmeden önce de egemen güçlerden demokratik mücadele içinde söke söke alcakları siya sal, ekonomik, demokratik haklardır. Bir başka deyimle, emekçi kitlelerin acil ekonomik - demokratik talepleridir.

Program meselesinde somutlanmayan bir siyasî gerçekleri açıklama kampanyası, herşeye rağmen soyut ve genel dolayısıyla etkisiz kalır.

DEMOKRATİK HALK İKTİDARININ PROGRAMI

Programımızı kitlelere açıklarken, öncelikle yukarda da söylediğimiz gibi, bugünkü devletin sınıf yapısını, yabancı ve yerli egemen güçlerin sömürü ve tahakküm mekanizmasını ve devleti elin de bulunduran çıkar çevrelerinin tüm iç yüzünü teşhir etmeli, sömürü ve tahakkümün birbirini bütünleyen varlığını ve işleyişini açıklamalıyız.

Buna karşılık, emekçilerin örgütlü ve birlik halindeki demokratik - siyasal ve ekonomik mücadelesinin başlıca ama cının bir avuç sömürücü azınlığın tahakkümü yerine nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan halkın demokratik özgürlüğe ve üstünlüğüne dayanan **demokratik halk iktidarının** ekonmik ve siyasal programını açıklamalıyız.

Bu program, özetle söylenecek olur sa, **ekonomik planda**: tekelci mülkiyet ilişkilerine son verilmesi; topraktaki sömürü ve bağımlılık ilişkilerine devrimci ve köklü bir dönüşümle son verilmesi; büyük toprakların kamulaştırılması ve kollektif çiftliklerin kurulması, küçük üretimin verimli ve rasyonel bir tarzda kooperatifleştirilmesi ve örgütlenmesi, ağır sanayi atılımının gerçekleştirilmesidir.

Siyasî planda ise: halkın özgürlüğünü ve örgütlenmesini kısıtlayan tüm engellerin kaldırılması, üst yapı mekanizmasının emekçi halkın iktidarına uygun olarak en demokratik tarzda yenibaştan organizasyonu, en geniş çalışan kesimlerin işçi sınıfı öncülüğündeki yönetiminin kurulmasıdır.

Anti - emperyalist mücadele planında ise: tüm emperyalist ilişkilere son verilmesi, ekonomik, askerî, ideolojik ve siyasal plandaki emperyalist bağımlılık ilişkilerinin tasfiyesidir.

İŞÇİ SINIFININ GÜNCEL PROGRAMI

Bütün bu temel atılımların ve köklü dönüşümlerin ancak demokratik halk iktidarında gerçekleşeceğini, bugün par lamentoda yer alan burjuva partileri iktidarda oldukça, onların mümkün olama yacağını, bu dönüşümlerin işçi sınıfının öncülüğünü gerektirdiğini vurgularken; öte yandan, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin mevcut düzeninin şartlarında da demokratik siyasal mücadele ile elde edecekleri hak ve imkânların olduğunu ısrarla belirtmeliyiz.

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımızın acil taleplerini, talepler bütünlüğünü seçim ortamındaki ajitasyon çalışmamızda etrafıca somutlamalı, kitlelerin her fırsatta dile getirdikleri bu güncel istek lerini yeniden toplucа tekrarlamalıyız.

Daha önce çeşitli defalar tekrarladığımız işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın bu acil ekonomik taleplerini, güncel isteklerini KİTLE'nin önümüzdeki sayısında en tam biçimiyle yeniden yayınlayacağız.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın acil güncel taleplerinin ancak **Demokratik Halk İktidarı**'nda gerçekleşeceğini ileri sürmek, burjuva iktidarları altında bu siyasal özgürlüklerin ve demokratik hak ların elde edilemeyeceğini sanmak, sol sektarizmden yola çıkıp, bu planda bur juvaziyle uzlaşmaktır. Bu hakların pek büyük bir çoğunluğunu, birçok kapitalist ülkede, burjuva demokrasilerinde, işçi sınıfı kendi mücadelesiyle kazanmış, hayata geçirmiştir.

Demokrasi mücadelesinin daima sosyalist mücadelenin ayrılmaz bir par çası olduğunu ve siyasal özgürlüklerin, demokratik hakların, ancak uğrunda mücadele verilerek elde edileceğini ısrarla vurgulamalı ,bu konuda sağ sapma ile uzlaşan anarşist ve goşist önyargıları mutlaka yıkmalıyız.

SEÇİMLERDEKİ ANTİEMPERYALİST ŞİARLARIMIZ

Seçimlerde yoğunlaştıracağımız ajitasyon ve propaganda çalışmalarında emperyalizmin Türkiye egemen sınıfları ile bağıntısını genel olarak sergilemekle yetinmemeliyiz.

Emperyalizmin genel karakterini, sınıfsal özünü, ekonomik politikasını emperyalist sömürü ve siyaset mekanizmasını, militarizmini ve kültürel - ideolojik faaliyetlerini, evrensel özelliklerini sergi ledikten sonra, emperyalist mihrakların ABD ile AET'in Türkiye üzerindeki emel lerini, çıkarlarını ve politikalarını, yöntemlerini, yerli hakim güçlerle bağlantı larını kitlelerin gözünde somutlamak gerekir.

Gene bu konuda, kamu oyunun en çok ilgilendiren ABD - AET meselesini, Kıbrıs sorununun anti - emperyalist ve devrimci çözümünü, silâh ambargosuyla birlikte tüm burjuva partilerinin ve sözcülerinin yarattıkları kavram kargaşasını gidermek ve egemen güçlerin yarattığı şovenizm şartlanmasını yıkmak için çalışmalıyız.

Yabancı silâh tekellerinin ve yerli tekelcilerin ulusal silâh sanayii adı altında tezgâhladıkları yeni soygun ve vur gunları açıklamalıyız. Bu militarist gerici planlara karşı çıkmalı, «Millî savaş sanayii» ni en kodaman kapitalistlerle birlikte destekleyen Mao'cu provokatörlerin finans kapitalin isteğine uygun ola rak yarattıkları kavram kargaşasını ve karşı devrimci görüşleri, kitlelerle birlik te, bir kez daha mahkûm etmeliyiz.

Seçimlerde, gerçek bağımsızlığın emperyalizmden bağımsızlaşmak demek olduğunu, bunun ise ancak Demokratik Halk iktidarı ile sağlanabileceğini, fakat her defasında şu anti - emperyalist şiarlarımızı tekrarlayacağımızı belirtmeliyiz:

- NATO, CENTO, AET, RCD, OECD Enerji Ajansı gibi, emperyalizmin tüm ekonomik, politik ve askerî örgütlerinden çıkılmalıdır.
- Yabancı tekellerin sömürüsüne son verilmelidir.
- İkili anlaşmalar feshedilmeli, NATO ve Amerikan üsleri sökülüp atılmalıdır.
- En büyük anti - emperyalist güç olan sosyalist sistemle ve emperyalizm den bağımsızlaşmış ilerici üçüncü dün ya ülkeleriyle yakın dostluk bağları kurulmalıdır.

EVRENSAL ŞİARIMIZ : İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Bütün ajitasyon propaganda çalışmalarında en çok işleyeceğimiz evrensel sloganımız: **işçilerin birliği halkların kardeşliği**'dir.

Sosyalizmin ve işçi sınıfının evrensel birliğinin en önemli niteliklerinden birincisi, tüm ülkelerin işçilerin birliğine ve halkların kardeşliğine inanmak; ırk, din, dil, mezhep ve ulus farklılıklarına sonuna kadar saygı göstermek, hiç bir ayrım gözetmeden, uluslar ve halklar arasında tam eşitliğe ve serbest rızaya dayanan ilişkiler öngörmektir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına saygılı olmaktır.

Bu önemli noktada, biz daima, **işçilerin birliği halkların kardeşliğini** savunuruz. Ajitasyon - propaganda çalışmalarında bu evrensel ilkemizi tekrarlarız. Seçim çalışmalarında da bu önemli görevimizi yerine getirmeli, çizgimizden taviz vermemeliyiz.

SEÇİM ORTAMINI DEĞERLENDİRELİM

Tüm işçi sınıfı sosyalistleri, örgütler ve kişiler olarak, 12 Ekim seçimlerin de kendi etki alanlarında ve çevrelrinde kitle çalışmalarını ve ilişkilerini ajitasyon propaganda faaliyetini yoğunlaştırmak zorundadırlar. İşçi sınıfı sosyalizmi nin bu seçimlerde temsil edilmemesi, bizi, bu ortamı değerlendirmekten ve işçi sınıfının devrimci sesini, bağımsız po litikasını seçimlerde kitlelere duyurmak tan alıkoyamayacaktır.

Aksine bu görevi seçimlere katılıyor muşcasına önem ve dikkatle yerine getirmeli, sosyalistlerin kitlelerle bağ kurmak zorunluluklarını hiç unutmamalıyız.

Seçimlere, burjuvazinin anti - demokratik seçim yasaları ve engellemeleri yüzünden neden katılamadığımızı anlatmalıyız. Ayrıca, sosyalistlerin, halkın karşısına sadece oy umudu varsa oy dilenciliği veya oy avcılığı için dikilen burjuva politikacılarından farkını göstei meliyiz. İşçi sınıf sosyalistlerinin fabrikada, tarlada, grevde, direnişte, mücadelede; işçilerle, köylülerle, tüm emekçilerle omuz omuza yürüdüğünü belirtmeli ve daha bugünden devrimci işçi ve köylü liderlerinin sosyalist saflarda sağlamca yer tuttuklarını, kendi öz davalarına örgütlü ve bilinçli olarak sahip çıkmaya başladıklarını vurgulamalı; parlamentonun halkın iradesini ve özlemlerini temsil etmekten çok uzak olduğunu ve asıl demokratik siyasal mücadelenin fab rikalarda, tarlalarda, gecekondularda. köylerde, okullarda kök saldığını ve sür düğünü hatırlatmalıyız.

Biz işçi sınıfı sosyalistiyiz. Hedefimiz, nihaî amacımız işçi sınıfının iktidarıdır, sosyalist kuruluştur. Bu amaca doğru yürürken, seçimleri, burjuva parlamentosunu mücadele alanlarımızdan biri sayarız. Ve bizim tek ve nihaî amacımız burjuva parlamentosuna birkaç kişi sokmanın çok ötesinde, **iktidar** olduğu için, bu seçimlerde özel şartlar gereği tek bir oy almayacağımızı bilsek bile, veya seçimlere katılamasak bile, mutlaka **VAROLURUZ.** Kitlelere gitmekte, kitlelere siyasal gerçekleri açıklamakta, işçi sınıfının ajitasyon ve propagandasını götürmekte, seçim ortamını elverişli bir ortam olarak gücümüzün yet tiğince mutlaka kulanırız. Çünkü kuyrukçu değil, **öncüyüz.** Çünkü reformist ve pasifist değil, **devrimciyiz.**

Kitle örgütlerinde çalışma tarzı ve yanlış bir anlayış

Sosyalist hareketle işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinin birliğinin sağlanması için verilen mücadelenin temel alanı **kitle çalışmasıdır.** Kitle çalışmasında, demokratik kitle örgütleri içinde yürütülen çalışma önemli bir yer tutar. Bu yazıda bu alandaki çalışmalarda yapılan bazı önemli yanlışlara, meseleye yaklaşma tarzındaki sakat bir anlayışa değinmek istiyoruz.

Demokratik kitle örgütleri dediğimiz zaman kastettiğimiz örgütler, işçi sendikaları, öğrenci örgütleri, kadın örgütleri, meslek örgütleri, kısmen de çeşitli dernekler ve köylü kooperatifleridir. Genel olarak **kitle örgütü** demek, çeşitli halk kesimlerinin belli demokratik ve ekonomik hak ve çıkarlarının korunması ve geliştirilmesi amacıyla kurulmuş, üyeleri halk tan kişiler olan, halkın biraraya geldiği, örgütlü halde bulunduğu kuruluşlardır. Burada iki önemli nitelik söz konusudur : **halkın biraraya gelmesi** ve **halkın çıkarlarının gündemde olması.**

Kitle örgütleri, kim tarafından kurulmuşsa kurulsun, kimin yönetiminde olursa olsun, objektif olarak hangi çıkarlara hizmet ediyor olursa olsun, sosyalist mücadele açısından bu iki önemli nitelik bakımından hayati önem taşır. Orada halktan kişiler vardır ve onların çıkarları söz konusudur. Lenin, «en gerici sendikalarda bile çalışmalıyız», Dimitrof, «faşist kitle örgütlerinde çalışmalıyız» derken, bu gerçekleri gözönüne alıyorlardı.

Kitle örgütleri kurma hakkı her zaman halkın mücadelesi sonucu elde edilmiştir. Emekçi halkın mücadelesi ya söke söke bu örgütlenme hakkını elde etmiştir, ya da egemen sınıflar bu mücadeleyi belli sınırlar içinde tutabilmek için, daha az zararlı çıkabilmek için, bu tavizi vermişlerdir.

Egemen sınıflar, kitle örgütlerini kendi çıkarları için kullanmaya çalışırlar; kitlenin çıkarlarını korumak görevinde olan örgütlerin, kitlenin çıkarları burjuvazinin çıkarlarına peşkeş çeken yöneticilerin elinde olmasına, bu örgütlerin çalışır bir nitelik kazanamamasına, iş görmesini engellemeye çabalarlar.

Bu yüzden, kitle örgütleri sosyalistler için önemli bir mücadele alanıdır. Amaç hem bu örgütlerin burjuvazinin etkisinden çıkması ve gerçek görevini yerine getirmesini sağlamak, hem de bunların halkın çıkarlarını en kararlı savunucuları olan sosyalistlerin yönetimine geçerek, işçi sınıfının kendi partisi öncülüğündeki mücadelesine katkıda bulunmasını sağlamaktır. Kitle örgütleri bu anlamda, parti ile halk arasındaki transmisyon kayışları olarak nitelenir.

Sosyalistler güçleri ölçüsünde bütün kitle örgütlerinde varolmak zorundadırlar. Halkın olduğu her yerde olmak zorundadırlar. Öncelikle bu örgütlerin kendi özgül görevlerini yerine getirmesine çalışarak, sosyalizmin propagandasını yapmak göreviyle yükümlüdürler.

KİTLE ÖRGÜTLERİNE YANLIŞ YAKLAŞIM

Türkiye'deki sosyalist mücadelede birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da bazı yanlış görüşler oldukça etkindir. Küçük burjuva sosyalizminin, burjuva ahlâk ve mücadele anlayışının bariz etkilerini taşıyan bu yanlışlar, bu alandaki mücadelede başarısızlıklara, dolayısıyla devrimci güçlerin bölünmesine ve egemen sınıfların bu alanda güçlenmesine yol açmaktadır.

En temel yanlış, sosyalistlerin bu örgütlere yaklaşım tarzlarında ve bu örgütlerde çalışmanın amacını koyma tarzlarında ortaya çıkmaktadır. **Kitle örgütleri ne genellikle, burayı en kısa zamanda ele geçirmek ve bir de buradan mümkün olduğu kadar çok «adam kazanmak» amacıyla gidilmektedir.** Bu amaçlar sözde reddedilse, devrimci ilkeler sözde savunulsa bile, buralarda yapılan çalışmalar çoğu kez kendine hedef olarak, en kısa zamanda yönetimi ele geçirmeyi ve buradan çok sayıda taraftar kazanmayı almaktadır. Bu amaçlar konmasa bile, yanlış görüşlerin etkileri, tecrübesizlik, disiplinli ve uzun vadeli çalışmaya karşı tahammülsüzlük, egemen sınıfların bu **alandaki gücü ve tertipleri, buralarda ça**lışan sosyalistleri «kestirmeden» yol almaya zorlamaktadır.

Şüphesiz, kitle örgütlerinin sosyalistlerin yönetimine geçmesi önemli bir hedeftir, ama bu hedef yalnız başına konduğunda, tamamlayıcı öğelerinden soyutlandığında, ya hiç bir şey ele geçirilemeMektedir, ya da «ele geçirilen» şey «içi boş» kof bir şey olmaktadır.

Amaç olarak örgütün çalıştırılması, kendi asli görevini yerine getirmesi temsil ettiği halk kesimlerinin çıkarlarını savunması ve geliştirmesi, bu kesimi aktif bir şekilde örgütlenmesini sağlamak konmadığında, daha doğrusu bizzat bu amaç için çalışılmadığında, örgüt varsa hayatiyetini, canlılığını yitirmektedir.

Bu yanlış tavrın temelinde, herşeyden önce kitlelere güvensizlik yatmaktadır. Burjuvazinin temsilcilerinin çeşitli tertiplerle uyutarak peşlerinden sürüklediği kitlelere, burjuva bir bakış açısından bakarak, yönetimi ele geçirip gene peşinden sürüklemek, onları «sosyalizmin yüksek çıkarları için» kullanmak gibi bir tavır yatmaktadır. Tabii örgüte bu şekilde bir yaklaşım, sosyalizmin yüce çıkarlarının değil, sapma içindeki sözde sosyalist bir grubun zümre çıkarlarının ifadesi olmaktadır.

Her kitle örgütü belli bir halk kesiminin özgül çıkarlarını ve bu kesimin bütün halk ile özdeş olan çıkarlarını savunmak ve geliştirmekle yükümlüdür. Bu amaçla çalışması gerekir. Bu yüzden her örgütün, kendine özgü çalışma, örgütlenme, mücadele yöntemleri vardır. Bunlar, o halk kesiminin somut durumuna göre belirlenir. Bu örgütlerde çalışan sosyalistler öncelikle bunların kitlenin en geniş sayıda üyesini temsil etmesi, en çok sayıda kişinin örgütlü çalışmalarına katılmasını, örgütü gerçekten kitlelerin örgütlendiği bir kuruluş haline getirmeyi sağlamak için çalışmalıdırlar. Temel faaliyet alanı örgütün tabanı olmalıdır. **Örgütün** tabanı aktif hale getirilmelidir.

KİTLE ÖRGÜTLERİ «AV ALANI» DEĞİLDİR

Sosyalistlerin örgüte bir «av alanı» olarak değil, tersine **halkın demokratik** örgütlenme hakkının somut bir parçası olarak bakması lâzımdır. Eğer bu örgütler işçi sınıfı sosyalizminin dışındaki unsurların, burjuvazinin ya da küçük burjuvazinin temsilcilerinin kontrolundaysa —ki çoğu durumda böyledir— bunların etkinliğinin silinmesi gerekir. Fakat bunun tek yolu vardır, o da tabanının bilinçlendirilerek, kendi çıkarlarını korumayan yöneticileri yönetimden indirmesidir. Bunun için tabanın kazanılması, sosyalistlerden yana olması gerekir.

Bunun sağlanması bir yandan uzun süreli, sabırlı ve disiplinli çalışmayı gerektirirken, bir yandan da gerici yönetimin politikasının karşısına **sosyalist bir alternatifin** çıkarılmasını gerektirir. Sosyalist alternatif gerici yönetimin gerçekte yaptığını, söz konusu kitlenin çıkarlarını **nasıl suistimal ettiğini** ve gerçekten o kitlenin çıkarlarını savunması gereken bir yönetimin neyi nasıl yapması gerektiğini, çalışma ilke ve politikasını açık açık ayrıntılı ve bir şekilde ihtiva etmesi gerekir. Önemli olan bunun yazılı olup olmaması değil, belirlenmiş ve savunulur olmasıdır. Yanlışın eleştirisi ve mahkum edilmesi ancak karşısına canlı bir doğrunun dikilmesiyle sağlanır. Bunun için örgütte çalışan sosyalistlerin muhalefeti belli bir çalışma programı gerektirir. Bu program söz konusu kitlenin gerçek çıkarlarının ne olduğunu, bu çıkarların hangi yöntemlerle savunulacağını açık seçik belirtmelidir. Sosyalistler, örgütü sürekli bu ilkeleri uygulamaya zorlamalı, bunu engelleyenlere karşı mücadele etmelidirler. Örgütün tabanı, sosyalistlerin gerçek ten kendi çıkarlarını savunduğunu bizzat kendi hayatında görüyorsa, onların yanına geçer. Sosyalistler bunun için, her **alanda kendi alternatiflerini getirmelidirler.**

Bütün bu uzun vadeli çalışmalar yapılacağı yerde, çoğu kez türlü burjuva oyunlarıyla örgüt yönetimine «oynanmaktadır». Yönetim ele geçirilince, tabanın daha kolay bilinçlendirileceği zannedilmektedir. Tabanda hiçbir ciddi çalışma yapmadan, **tabanın gerçek temsilcisi olmaya hak kazanmadan,** «sosyalist olmanın verdiği o büyük yetki» ile yönetim ele geçirilmek istenmektedir. Tabanın gerçek temsilcisi olmayı haketmemiş olan kitleden kopuk bu «sosyolist» lerin **bu şekilde «ele geçirmeyi»** başardıkları örgütler, hiçbir zaman demokratik kitle örgütü olma niteliğini kazanamamakta, iş görmemektedirler. «Sosyalist» yönetim giderek kitleden soyutlanmakta, örgütü dahil olduğu grubun çıkarına kullanmaktadır. Kısa zamanda örgüt dağılmakta, sosyalizmin kitlelerin gözündeki itibarı bü yük yaralar almakta ve sonuçta egemen sınıflardan başka kimse birşey kazanma maktadır.

Çoğu durumda ise böyle ciddi olmayan yöntemlerle sürdürülen «mücadele», aynı konuda çok daha tecrübeli ve yatkın gerici güçler tarafından yenilgiye uğratılmakta, sabırsız, istikrarsız sosyalistlerimiz tabanda güçleri olmadığı için örgütü terketmek zorunda kalmaktadır. Örgüt burjuvaziye teslim edilmektedir. Öte yandan, sosyalistler ya yılgınlığa kapılmakta ya da yeni kısa vadeli «başarılar» peşinde, tabanı olmayan suni yeni örgütler kurmaktadırlar. Aynı kitleyi temsil edecek bu yeni örgütlerle, terketmek zorunda kaldıkları eski örgüte karşı mücadele açmaktadırlar. Aynı yanlış çalışma anlayışı sürdürüldüğü için bu yeni örgüt de kısa sürede batmaktadır.

Sosyalist çalışma anlayışı ile bu yanlış anlayış arasındaki fark, tıpkı iktidarın alınması konusundaki «devrimcilik» ile «komploculuk» arasındaki fark gibidir. Ve bütün bu kitle örgütlerindeki yanlış çalışmaya hakim olan anlayış, kitlelere güvenmeyen, onların devrimci bilinçle donandıklarında en büyük bir güce sahip olduklarını kavramayan ve zaten kitlelerin çıkarları değil de kendi zümre çıkarlarını kollayanların her ne olursa olsun, hangi yoldan olursa olsun ülke çapında ya da örgüt çapında iktidara gelme, hevesinin bir yansımasıdır. Buna kısaca «komploculuk» diyebiliriz. Ve bu hastalığın sosyalistler arasında oldukça yaygın olduğunu söylüyoruz. Buna karşı ciddi bir mücadele verilmesi gerektiğini söylüyoruz.

Böyle komplocu anlayışla kitle örgütlerine yaklaşanlar, amaç olarak örgütün kendi asli fonksiyonunu yerine getirir hale gelmesini koymayınca, güttükleri ikinci amaç olan «adam ve taraftar kazanma» da yozlaşmaktadır.

SOSYALİSTLER KİTLE ÖRGÜTLERİNDE ÇALIŞMALIDIR

Sosyalistler kitle örgütlerinde sosya**list bilincin yayılması, buralarda sosyalistlerin yetişmesi ve sosyalist mücadele**ye militan kazanılması için tabiî ki çalışırlar. Ama böyle bir örgütte ancak o örgütün görevlerini yerine getirmek için en mükemmel şekilde çalışanlar sosyalist leşebilir. Örgütün varoluş şartı, demokratik ve ekonomik görevini yerine getirmektir. Bunda yer alamayan üyelerin örgüt içinden kazanılması neyi ifade eder? Eğer örgüt kendi asli görevini yerine getirmiyorsa, halkın çıkarlarını savunacak çalışmayı layıkiyle yapmıyorsa, o örgütün içinden sosyalizme kimse kazanılmaz. Kazanılan sadece lumpen, «deklase» unsurlar olur.

Halbuki, eğer sosyalistlerin katkısıyla örgüt kendi asli görevini yürütüyorsa ya da sosyalistler tabanı bilinçlendirerek bu nu sağlamaya çalışıyorlarsa orada halkın çıkarlarını savunan kişiler yetişiyor demektir. Bunların sosyalizme kazanılması ise, hiç de zor değildir artık.

Sosyalistlerin kitle örgütlerindeki görevleri hem bunların çalışmasını sağlamak, hem de sosyalist propaganda yapmaktır. Birinci ihmal edildiğinde yapılan şey sosyalist propaganda değil, laf ebeliği ve gevezelik olur. Hele farklı görüşlerdeki sosyalistlerin bir arada bulunduğu bir örgüt sözkonusuysa, örgüt en kısa zamanda «devrim stratejileri» tartışmaları arasında batar gider.

Sosyalist propaganda ihmal edildiğinde ise, ekonomik - demokratik çalışma ne kadar mükemmel olursa olsun, örgüt, halkın kurtuluş mücadelesine değil, reformizme ve revizyonizme alet olur. Ancak bu iki görevi uyumlu bir şekilde yürüten sosyalistler kitle çalışması yapıyor demektir. Bunu hiçbir zaman unutmayalım.

Öte yandan sosyalistler kitle örgütlerini partinin çeşitli kolları olarak değil, özerk kuruluşlar kabul ederler. Örneğin hiç bir sosyalist partinin gençlik ya da kadın koları olmaz. Tersine sosyalist partiler özerk çalışmasını yürüten örgütlerin, tavırlarında partiye bağımlı olmasını sağlıyacak bir çalışma yürütürler. Sosyalistler aynı zamanda tek örgütten yanadır. Sendikaların, gençlik örgütlerinin ve benzerlerinin hep tek bir örgüt içinde toplanmasını, bütünlük içinde olmasını, böylece güçlerin bölünmemesini savunurlar.

Kitle örgütlerinde çalışan arkadaşların bu eleştirileri gözden geçirmelerinin ve çalışmalarındaki aksaklık ve hataları eğer varsa düzeltmeleri, mücadelemiz açısından faydalı olacaktır.

Kitlelere ve onlara yöneltiğimiz sosyalist fikirlerin gücüne inanalım, temelsiz, geçici —ağır da olsa— özünde komplocu metodlara iltifat etmeyelim.

Genel ve özel ilkelere kısa bir bakış

Belli bir amaca yönelik bir faaliyet yapacak olan insan, kural olarak önce, bu faaliyetinin temel görevini, izleyeceği planı, davranışlarının sırasını ve karşılıklı etkilerini, söz konusu faaliyeti yapmadaki yöntem ve araçları, bütün bunların kısmî sonuçlarını ve asıl nihai sonucu gözden geçirir, düşünür. Bunu izleyeceği **yöntemler bütünlüğünü (metodik) saptaması** olarak, yani söz konusu faaliyetin karakterini ve özelliklerini, mevcut önşartları, çözüm yollarını ve deneyleri incelemesi olarak da tanımlıyabiliriz.

Belli bir faaliyetin yapılması için kullanılan yöntemlerin verili sistemine ve bunların karşılıklı ilişkilerine yöntemler bütünlüğü diyebiliriz.

Konumuz siyasî eğitim olunca, bunun da belli bir yöntemler sistemi olmalıdır.

Siyasî eğitim nasıl verilir? Hangi yöntemler, hangi şartlarda nasıl uygulanır? Yanlış yöntemler hangileridir, doğru yöntemler hangileridir? Doğru yöntemler nasıl tespit edilir? Özetle siyasî eğitim **nasıl** yapılır? İşte siyasî eğitimin yöntemler sistemi bütün bunları kapsamalı, bu soruların cevabını bize verebilmelidir. Amaç olarak siyasî eğitimi koyduğumuza göre, bunun yöntemlerini bulmamız gerekmektedir.

Bu yazı dizisi kendine temel konu olarak bunu, yani siyasî eğitimin nasıl yapılacağının tartışılmasını seçmiş bulunuyor. Bu sayıda, yöntemler konusuna genel bir ilk yaklaşım yapılacaktır. Bu yazıda genel olarak değinilen yöntem konuları ilerde ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

GENEL ŞARTLAR VE İLKELER

Siyasî eğitimin yöntemleri herşeyden önce belli bazı genel şartlara uygun olmalıdır. Bunlar sağlanmadan girişilecek her çaba verimsiz olacaktır. Eğitimin gerçek anlamda eğitim olması için herşeyden önce şu şartlar sağlanmalıdır : Konu ne olursa olsun, uygulanan yöntemler **yüksek bir bilimsel düzeye** uygun olmalıdır. **Anlaşılırlık, açıklık, kesinlik, sağlam bir sistematik** ve **doğru bir sıra izleme** diğer şartları meydana getirir.

Uygulayacağımız yöntemler bütünlüğü, bu ilkeleri sağlamıyorsa yetersiz olacaktır. Yüksek bilimsel düzeyden kasdedilen, anlatılan konuların yüksek düzeyde olması gerektiği değil, anlatılanların bilime uygun olması, bilimin son eriştiği düzeye uygun olması demektir. Anlaşılırlık, eğitimin, yöneldiği kişilerin entellektüel ve sosyal durumlarına uygunluğunun sağlanması, öz ve biçimin saptanmasında bunun gözönüne alınması demektir. Açıklık, konuyu bütün yanlarıyla koyabilmeyi sağlamaktır, kesinlik ise, öğrenenlerin kafasında hiç bir ikirciğe, şüpheye yer vermeyecek şekilde konunun net bir şekilde konmasıyla sağlanır. Diğer genel şart ise anlatılan konunun doğru ve uygun bir sıralama ve sistemetik ile iletilmesini gerektirir Bütün bu genel şartlar birbiriyle yakından ilgilidir ve eğitimin olumlu bir sonuç vermesi için hepsinin birden, bir bütünlük içinde yerine getirilmesi gerekir. Eğitim yöntemlerimizi belirlerken bu yüzden bu ilkeleri hiçbir zaman gözden kaçırmamalıyız.

GENEL VE ÖZEL ŞARTLAR İLİŞKİLERİ

Yukarda saydığımız şartlar her türlü eğitim için geçerlidir. Örneğin matematik ya da coğrafya eğitiminde de aynı şartların sağlanması gerekir.

Fakat, her özel eğitim konusu bu genel şartların yanında birçok özel şartın da kendi yöntemler bütünlüğü tarafından sağlanmasını gerektirir. Siyasî eğitimde de bunlar mevcuttur. Konunun özü, özellikleri ve özgüllükleri bu özel şartları belirler. **Her bilimsel eğitim, öğretilecek bilimin özelliklerine uygun yöntemlere sahip olmalıdır.** Tarih, coğrafyanın öğretildiği gibi öğretilemez. Her bilimin kendine özgü eğitim yöntemleri vardır. Bu yüzden siyasî eğitimin yöntemlerini tesbit ederken, öncelikle bu konunun özelliklerini ve özünü gözönüne almamız gerekir.

Fakat eğitim sadece belli bir şeyin anlatılması, öğretilmesi değil, bu belli şeyin, belli kişilere öğretilmesidir, yani karşılıklı bir ilişkidir. Bu yüzden eğitimin konusu olan bilimin özellikleri ile birlikte, eğitimin yöneldiği kişilerin özellikleri de tesbit edilmelidir. Aynı konu, örneğin sosyalizmin bilimi, farklı yapıdaki öğrencilere, farklı yöntemlerle öğretilir.

Özetlersek, yöntemlerimiz gerek genel ilkeleri sağlamalı, gerek konunun özüne uygun olmalı gerekse de eğitimin yöneldiği kişilerin durumuna uygun olmalıdır.

SİYASİ EĞİTİMİN BAZI ÖZGÜL İLKELERİ

Belli bir amaca yönelik her toplumsal faaliyet gibi, propaganda çalışması da kendine özgü kurallara, kendi iç mantığına sahiptir. Siyasî propaganda herşeyden önce pedagojik bilimlerle yakından ilgilidir. Her türlü eğitimin bilimi olarak özetleyebileceğimiz pedagojinin ilke ve kanunları, siyasî eğitim için de önemli ve vazgeçilmezdir. Pedagoji ile parti propagandası arasında doğal bir ilişki vardır.

Başka bir şart da, psikolojinin kanun ve kategorilerini göz önüne almaktır. İnsanın psişik faaliyetlerinin özünü inceleyen bir bilim olan psikoloji, **insanları** eğitmek amacına yönelen parti propagandası için son derece önemlidir. (Burada psikolojiden kasdedilen özellikle sosyal psikolojidir, yani insanların duygu ve kavrayışlarının tabiatının, düşünmenin öz ve kanunlarının, insanların duygularının onların kavrama ve davranmalarını nasıl etkilediğinin araştırılmasıdır. Yoksa burjuva anlamda «ruh hastalıkları bilimi» değil.)

Partinin propaganda çalışmaları yoğunlaştığı ve geliştiği ölçüde, pedagoji ve psikoloji gibi bilim dallarından faydalanma oranı da artacaktır. Bizdeki gibi siyasî eğitim konusunda devrimci bir miras ve geleneğe sahip olmayan ülkelerde, konuya bilimsel yaklaşım şüphesiz oldukça uzun bir süre alacaktır. Modern bilimlerin bütün katkılarından azamî ölçüde faydalanabilinecek duruma gelinebilmesi uzun sürecektir. Fakat şimdiki aşamada bile, propaganda faaliyetinin olumlu yürümesi için, bu konuda çalışanların pedagoji ve psikoloji bilimlerine (tabii burjuvazinin eğitim kurumlarında öğretildikleri şekliyle değil) asgarî bir ilgi göstermelerinde fayda vardır.

Böyle bir çalışma, eğitimcilerin karşılarındaki insanların sorunları, dertleri, ilgi alanları, görüşleri hakkında bir bilgi sahibi olmasına ve bu verili şartlara en uygun yöntemleri bulup çıkarmasına katkıda bulunacaktır. Sadece öğreteceğimiz konu hakkında değil, öğreteceğimiz kişiler hakkında da **bilimsel** bir bilgiye sahip olmamız gerekir. Çünkü eğitim olayı, eğitimin konusu ile eğitilecek kişiler arasındaki karşılıklı bir ilişkidir. Eğitimciler ise bu karşılıklı ilişkide bir iletici olmak durumundadırlar. Amaç en iyi iletimi sağlamaktır.

Eğitimi yürütenler bu yüzden dinleyicilerine **farklı davranmak** zorundadır. Onların özelliklerini, olanak ve ilgilerini tespit etmek ve herkese, bunları göz önüne alarak yaklaşmak zorundadırlar. Çünkü belli ve değişmez bir dinleyici kitlesi yoktur, her dinleyici kitlesi, somut tarihsel bir olgudur. Her dinleyici kitlesi belli tarihsel ve sosyal şartların belirlediği somut bir sosyal ortamın temsilcileridir. İşçilerden meydana gelen bir eğitim grubu, köylülerden ya da öğrencilerden meydana gelen bir eğitim grubundan farklıdır. Ayrıca aynı sosyal ortamın ürünü olan bir dinleyici kitlesi içinde de farklılıklar vardır, çünkü her kitle belli kişiliklerden meydana gelir. Bunlar, canlı, düşünen, belli bir kişiliğe sahip insanlardır, diğer insanlarla ortak özelliklere sahip oldukları kadar, kendilerine özgü niteliklere, özel ilgi ve duygu alanlarına da sahiptirler. Eğitimin olumlu yürümesi için bütün bu noktalara dikkat edilmesi gerekir.

BİLGİLENME İHTİYACI VE BUNUN YÖNLENDİRİLMESİ

Parti propagandası, sadece devrimci fikirlerin yayılması gerektiği için değil, bunu öğrenmek **isteyen, buna ihtiyaç duyan** insanların da varolması yüzünden hayatiyet kazanır. Sınıflı toplumun uzlaşmaz çelişkileri, her geçen gün daha çok sayıda insanda bu toplumun değiştirilmesi gerektiği fikrini uyandırmaktadır. Sosyalizmin dünya çapındaki kazançları, her geçen gün daha çok sayıda insanda sosyalizmin fikirlerine karşı ilgiyi artırmaktadır. Ve parti propagandasının amacı bir anlamda da, bu insanların bu **ihtiyaç**larına cevap vermek olmaktadır. Parti siyasî eğitim çalışmalarını, sadece bu kendi çalışmalarını geliştireceği için değil, ayrıca insanlar bilime yaklaşmak, sosyalizmin bilimini öğrenmek ihtiyacını duydukları ve isteyerek gelip bu eğitim çalışmalarına katıldıkları için de yürütülür. Sosyalist mücadele güçlendikçe, insanlar sınıflı toplumdan beklediklerini bulamıyacaklarını kavradıkları ölçüde, bunların siyasî eğitime duydukları ilgi de artacaktır.

Fakat insanların sosyalizmin fikirlerine karşı duydukları ilgi, onların sınıf kökenlerine, eğitim ve kültür düzeylerine, mesleklerine vb. göre değişir ve seçici, ayırımcı bir karakter taşır. Bir işçinin öğrenmek ihtiyacında olduğu şeylerle, bir aydının ilgi alanı farklıdır. Aynı şekilde ilgi dereceleri de farklıdır. İkisi de mevcut sınıflı toplumun şartlarından hoşnut olmayan bir işçi ile bir köylünün, bilime duyduğu ihtiyaç ve ilgi tabii ki farklı olacaktır.

Bu objektif şartlara rağmen, gerçekler göstermiştir ki, insanların bu ilgileri bilinçli bir çalışma ile yönlendirilebilir. Belli ilgiler arka plana atılırken, belli ilgiler öne çıkarılabilir. İnsanların ilgileri gerekli yöne çevrilebilir. Bu herşeyden önce parti propagandasının doğru ve tutarlı olmasıyla sağlanır. İşçi sınıfının çıkarları açısından önemli olan ilgi alanları, insanların bu konulara ilgi duyması geliştirilebilir, bunu engelleyen ilgi alanları nötralize edilebilir, insanların gereksiz konulara ilgi duyması azaltılabilir ve önlenebilir.

EĞİTİMİN ÖNEMİ

Siyasî eğitimin diğer bir özelliği de bunun verimli olabilmesi için eğitime katılanların sürekli olarak ve artan ölçüde öz eğitim yapmalarını, kendilerinin de çalışmasını gerektirmesidir. Siyasî eğitim sadece toplu eğitimle sağlanamaz, herkesin ayrıca kendisinin de çalışması gerekir. Bu yüzden eğitim vermek demek, aynı zamanda dinleyicilere kendi başlarına ne yapmaları gerektiğini de öğretebilmek demektir. İncelenen konunun önceden hazırlanması, notlar çıkarılması, anlatılmak istenen şeyin ne olduğunun çıkarılmaya çalışılması, eğitime önceden hazırlanılması — bütün bunlar katılanların kazanması gereken yeteneklerdir. Konuyla ilgili ek kitapların okunması ve hepsinden önemlisi her katılanın bu işe kafa patlatmasının sağlanması gerekir. Herkesin kendi bilgilerini artırmak için özel ve ayrı bir çaba göstermesi gerekir. Eğitilecek olanlar ayrı ayrı insanlardır, bilgiler ayrı ayrı insanların beyninde oluşacaktır. Bu yüzden her kişinin kendisinin, kendi bilgilerini artırmak ve geliştirmek için çalışması önem kazanır. Hele belli bir düzeye erişildikten sonra siyasî eğitimin temel biçimi öz eğitim olur. Tıpkı mesleğinde ilerlemek için, bir insan nasıl okulda öğrendikleri ile yetinmeyip, sürekli yeni bilgiler edinmek zorundaysa, siyasî eğitimini geliştirmek isteyen herkes, kendi öz eğitimini de yapmak zorundadır.

Öte yandan, insanın kendi çabasıyla öğrendiği, kendi çalışmasının somut ürünü olan bilgiler kafasına daha iyi yerleşir, daha uzun süre akılda kalır ve daha tatmin edici olur. Bu yüzden siyasî eğitim yöntemleri katılanları hem kollektif eğitmeye hem de kendi öz eğitimleri için çaba harcatmaya yönelik olmalıdır.

EĞİTİMİN PRATİKLE TAMAMLANMASI GEREĞİ

Öğrenilen şeylerin, pratikte uygulanmadığı sürece öğrenilmiş olmayacağı açıktır. Siyasî eğitim, sosyalizmin fikirlerinin toplumun ilerletilmesi amacıyla öğretilmesidir. Bu yüzden toplumsal pratikle sıkı sıkıya ilişkilidir, kişilerin toplumsal davranışlarını doğru bir şekilde yürütmelerini amaçlar, parti üyelerinin, kitlelerin, emekçi sınıfların günlük davranışlarını bilimsel dünya görüşü doğrultusunda yönlendirmeyi amaçlar.

Bu durum iki temel şartın sağlanmasını gerektirir: Bir kere, siyasî eğitim yapılan kişiler, aynı zamanda sınıf mücadelesinin pratiği içinde de yer almalıdır Pratik çalışmaya katılmayanların eğitilmesinin bir anlamı yoktur. Bunun için de onlara pratiğe katılma imkânları tanınmalıdır. Pratiğe katılmanın zamanı ve ölçüsü somut şartlara göre belirlenir, fakat siyasî eğitimle günlük mücadelenin birlikteliği mutlaka sağlan

(Devamı 10. Sayfada)

Maoculuğa karşı mücadelede yer almak her sosyalistin görevidir

(Baştarafı 11. Sayfada)

yan egemen sınıflar, bunları kullanmakta, karşı devrim borazanını bunların eline de vermektedir. Bunlar da bu görevi sadakatle yerine getirmektedirler.

Emperyalizmin ve yerli tekelci sermayenin Türkiye halkına yeni bir tuzağı olan «ulusal savaş sanayi» maocular tarafından da savunulmaktadır. Dergilerinde «Milletim» başlıklı şiirler yayınlanmaktadır. Uzun uzun «sayın Aybar'ın» demeçlerine yer verilmektedir. (Aynı olta Kemal Türkler'e de atılmış, fakat DİSK için deki devrimci güçlerin ağırlığıyla sonunda Türkler bile maoculara karşı tavır almış ve böylece umutlar boşa çıkmıştır.)

«Bozguncunun Sesi» sayfalarında artan ölçüde milliyetçi propagandaya yer veriyor. Küçük burjuva milliyetçilerinden alıntılar yapılıyor ve hatta «biz eskiden size çok çattık, yanılmışız, kusura bak mayın, siz haklıydınız» şeklinde «öz eleştiriler» bile yapılıyor.

Öte yandan bozguncuların CHP'ye karşı tavrı da değişmiştir. Aşırı CHP düşmanlığından şimdi hızla CHP yaltakçılığına atlanmaktadır. Dergilerinde sık sık «sayın Ecevit'in de belirttiği gibi» ibarelerine raslanmaktadır. CHP tutarlı bir anti - faşist ilân edilmekte, Ecevit'in şahsında iktidara geldiğinde «Sovyet emperyalizmi» ne karşı güçlü bir mücadele verecek bir «halk lideri» görülmektedir. CHP'ye ve milliyetçiliğe bu bordolama meyvalarını vermeye başlamış, burjuva basınında maoculara önemli yerler ayrılmaya başlanmıştır. Büyük bir basın tröstünün gazetesinde bir maocunun kendi imzasıyla «sovyet emperyalizmini bilimsel olarak açıklayan» bir yazı dizisi günlerce yayınlanırken, Babıali'nin «ünlü yorumcusu» haftalık sohbetinde «Türkiye'de solun durumu» konusunda maocuların «yorum» unu tam sayfa lanse etmiştir.

Maocular seçimlerden sonra, CHP'nin oyları artarsa, yeni bir parti kurma hazırlığı içindedirler. Böylece karşı devrimci faaliyetlerini daha yaygınlaştırmaya çalışacaklardır. Seçimlerde «boykot» un yanlış olduğunu savunan maocular bir dönüş daha yapmışlardır. Yeni dönemde ilk ortaya çıktıklarında aylarca «Türkiye'de faşizm vardır» edebiyatı yapan maocular, bu konuda işçi sınıfı sosyalistlerini en ağır şekilde suçlamışlardı. Sayfalarca Türkiye'deki siyasî rejimin faşizm olduğunu yazmışlardı. Şimdi bütün bunlar birden unutuldu. Seçimlerin boykot edilmemesi gerektiği, legal parti kurmak yolunda çalışacaklarını söylüyorlar. Hani faşizm vardı? Ne zaman yıkıldı? Faşizmde seçimlere katılınır mı? Parti kurulur mu? Yanlış hedef göstermek için uydurulan faşizm edebiyatı somut gerçeklerle uyuşmayınca ve sovyet düşmanlığının dozunun artırılması karşılığında gerekli garantileri aldıktan sonra şimdi ağız değiştirilmekte ve «siyasî parti» hazırlığına girişilmekte, canbazlık sürdürülmektedir.

Devrimcilerin egemen sınıfların provokasyonlarına dikkati çekmelerine ve sosyalistleri uyarmalarına uzun uzun «bunlar uslu durun edebiyatı yapıyorlar» diye saldıran maocular şimdi, gene başka maocuların CHP mitinglerinde olay çıkarması üzerine «aman provokasyon oluyor, dikkat edin» yaygarasına başlamışlar, her sayıda bir kaç sayfa «provokasyonu engelleme» yazıları yayınlamaktadırlar. Ecevit'e karşı çıkılmasını eleştirirken, kendileri DİSK mitinginde olay çıkarmakta, binlerce işçinin katıldığı bir eylemi doğrudan provoke etmektedirler.

Bütün bunlardan maoculuğun uluslararası ve ulusal planda emperyalizmle ve işbirlikçileriyle birleşmekte oldukları, biz zatihi karşı devrimci bir gücü temsil ettikleri açık açık ortaya çıkmaktadır. Sosyalizm dünya çapında ve ülkemizde güçlendikçe bunların hırçınlığı ve saldırganlığı daha da artacaktır. Fakat gerek 1960 lara kadar ÇHC'de sosyalizmin maddî temellerinin atılmış olması ve Mao ve çevresinin bu şartları kökten değiştirmeye gücü yetmemesi ve bunun sonunda, Çin işçi sınıfının bu gidişe mutlaka «dur» diyeceği günlerin giderek yaklaşmakta olması olgusu, gerekse yerli maocuların sosyalizm edebiyatlarına kanan gençlerin doğru yola kazanılmalarının mümkün olması olgusu, bunların, tıpkı bir zamanlar troçkizme karşı kazanılan zaferde olduğu gibi, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele verenler tarafından tesirsiz hale getirileceğini bize göstermektedir. Fakat bu sağlanıncaya kadar bunlara karşı en acımasız mücadeleyi sürdürmek acil görevlerimizdendir.

Halka kendilerini sosyalist diye tanıtarak, sosyalizmin itibarına leke süren, Marx'ın, Lenin'in, Stalin'in, Dimitrof'un adlarını anarak, onları küçük düşüren bu hainlerin varlıklarını sürdürmesi, sosyalizm adına bir utançtır ve kendine her «sosyalistim» diyenin işçi sınıfının bu düşmanlarına karşı mücadelede yer alması şarttır.

Not :

Bu yazı yazıldığı sırada «Bozguncunun Sesi» dergisinin Portekiz'e ilişkin sus kunluğu sürüyordu. Ancak KİTLE'nin bas kıya girdiği gün derginin yeni sayısı çıktı. «Bozguncunun Sesi» bu sayısında Portekiz olayına yer vermişti. Hem de uzun uzun. Portekiz'de karşı devrimin savunucusu, karşı devrimcilerin umudu Melo Antones ve kliğinden yana çıkıyor ve PKP'ye karşı gene polis ağzıyla, gene emperyalist gözüyle küfürler yağdırıyordu. Yerli maocuların ihanet çizgisi, görülüyor, yalnızca Türkiye'nin içindeki değil dışındaki devrimci hareketi de hedef alıyor.

Avrupa'nın kapitalist

(Baştarafı 5. Sayfada)

grev yapanların sayıları da artmaktadır.

● Sınıf mücadelesinin odak noktasını gerçek ücretler ve ücret artışları teşkil etmektedir. Çalışma koşullarının düzeltilmesi ve sendikal hakların genişletilmesini de kapsayan ekonomik mücadele giderek bir siyasî muhteva kazanmaya başlamıştır. Kapitalist Avrupa'nın kaleleri öylesine sarsılmaktadır ki, egemen sınıflar işçi sınıfının en küçük bir talebini bile karşılayamayacak durumdadır. Bu nedenle bu ülkelerin devlet mekasizmaları hemen her greve müdahale etmeye başlamışlardır. Bu durum sadece ekonomik haklar için başlayan grevlerin siyasî muhteva kazanmasını hızlandırmaktadır. Bu türden siyasî bunalımlar özellikle 1974'de hemen hemen bütün emperyalist - kapitalist ülkelerde hükümet değişikliklerine yol açmıştır.

● İşçi sınıfının ve toplumun diğer çalışan kesimlerinin mücadelesi bu ülkelerde çok güçlü olan sarı sendikacılığı da sarsmaktadır. Sarı sendikalarda işçilerin oylarıyla seçilen kişilerin yönetimi ele almasıyla farklı siyasî görüşlerle sahip sendikalar, bir sendika çatısı altında birleşme yolunda kararlar almaya, ortak eylem konuları saptamaya başlamışlardır.

● Grevlerin muhtevaları ile birlikte metotları da değişmektedir. Hemen her grev büyük kitle gösterileri vasıtasıyla kamu oyuna yansıtılmakta, geniş halk yığınlarının bunlar konusunda en doğru bilgiyi edinmeleri sağlanmaktadır. Bu arada grevdeki işçilerle dayanışma fonları kurulmakta ve grevler bütün toplumun ortak meselesi haline getirilmektedir.

Siyasi eğitim temelleri

(Baştarafı 9. Sayfada)

malıdır.

İkinci olarak, siyasî eğitim işçi sınıfı partisinin toplumsal pratiği ile organik bir şekilde bağlanmalıdır. Kadroların eğitimi, partinin o aşamadaki görevleri ile ilgili olmalıdır. Örneğin ülkemizdeki aşamada kadroların siyasî eğitiminin ağırlık noktası, sosyalist toplumun kuruluş ve işleyiş sorunlarında olamaz. Halbuki sosyalist bir ülkede siyasî eğitim bu konuya daha fazla ağırlık verir. Siyasî eğitimin doğru olması için, partinin politikası ve pratik çalışması ile ilgili olması gerekir, soyut değil, somut olması gerekir.

Siyasî eğitimin yöntemler bütünlüğünü tespit ederken başta saydığımız genel şartların yanında bütün bu siyasî eğitime özgü şartların da sağlanması gerekmektedir. Bu konuda dikkat edilmesi gereken ilkeleri ve yöntemlerin uygulanmasında bunlardan nasıl faydalanılacağı yazı dizimizin temel konusunu meydana getirecektir. Konuya girişi tamamlamak için gelecek hafta, bütün bu yöntemler bütünlüğünün görünüş biçimi demek olan propaganda sanatı üzerinde kısaca duracağız.

Finlandiya'da seçim

(Baştarafı 5. Sayfada)

Bu duruma göre SDP ile KP'nin koalisyon yapması beklenmektedir. Bu koalisyonun temeli ne olacaktır, bunu önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ancak KP daha önceleri çeşitli vesilelerle SDP'ye işbirliği yapılması gereken konuları tespit etmiş ve sunmuştu. Bunları şöyle sıralayabiliriz :

● AET ile ilişkilerin kesilmesi. Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerle ekonomik, bilimsel - teknik işbirliği.

● Ülkenin barışçı dış politikasının daha aktif bir hale getirilmesi, Vietnam halkının desteklenmesi.

● Gerçek ücretlerin artırılması, fiyat artışlarını önleyici tedbirler alınması, vergi yükünün emekçilerin sırtından kaldırılması.

● İşletmelerde sağlık ve iş güvenliği sisteminin kurulması.

● İşletmelerde bir üretim demokrasisi kurulması.

● Doğru bir yatırım politikasının saptanması ve devletin ekonomik hayattaki rolünün artırılması.

● Güçlenen sağcı ve gerici güçlerle ve anti - komünist akımlarla mücadele.

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Hamit Çaylı / Yönetim Yeri : Cağaloğlu Başmusaip Sok. Tan Apt. No: 11-İstanbul / Dizgi: Murat Matbaacılık Koll. Şti. 27 45 71 / Baskı: Karaca Ofset 27 53 45 / Dağıtım: Hürriyet Gazete Dağıtım T.A.Ş. / Son Baskı Tarihi : 30/Eylül/1975

mao'culuğa karşı mücadele her sosyalistin görevidir

1960'ların başında ortaya çıkan, Çin Halk Cumhuriyeti yöneticileri tarafından geliştirilen ve dünyanın çeşitli yerlerinde işçi sınıfı sosyalizmine yabancı küçük burjuva çevrelerde destek bulan **maoculuk,** ilk başta sosyalizm içindeki bir görüş ayrılığı niteliği taşıyordu. Mao Tse - Tung ve çevresindekilerin görüşleri, belli konuların çözümüne, işçi sınıfı sosyalizminden farklı bir şekilde yaklaşmayı temsil ediyordu. Bu nedenle uluslararası sosyalist hareket maoculara karşı dostça ve eleştirici bir tavırla yaklaşıyor, aradaki görüş ayrılıklarının tartışmalar yoluyla giderilmesine çalışıyordu.

Fakat sonraki yıllar maoculuğun giderek sosyalizmden ayrılan ve ona karşı düşmanca tavır alan bir akım halinde gelişmesine sahne oldu. Tıpkı troçkizm gibi maocu sapma da, hızla uluslararası sosyalist hareketten ayrılarak karşı devrim safında yer aldı.

Günümüzde ÇHC yöneticileri ve diğer ülkelerdeki küçük gruplar tarafından işçi sınıfı sosyalizmine yöneltilen sürekli bir saldırı demek olan maoculuğun, dünya çapındaki karşılıklı güçler ilişkisi içindeki yeri nedir ve bu kimden yanadır" Dünya çapındaki emperyalizm ile sosyalizm arasındaki mücadelede ve dünya sosyalist sistemi — kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketinin emperyalizme karşı birlikte mücadelesinde, maoculuğun ve maocuların yeri neresidir? Maocular kimden yana çalışmaktadır, kimin çıkarlarına hizmet etmektedirler? Ülkemizdeki maocular hangi saftadır?

Bu sorulara başından beri tutarlı cevaplar vermeye ve maoculuğun gerçek yüzünü teşhir etmeye çalıştık. Bu mücadelemiz kimilerince, «uluslararası sosyalist hareket ile maoculuk arasındaki ayrılık Türkiye için önemli değildir» gerekçesiyle, entellektüel bir çaba olarak yorumlandı. Kimilerince ise dünya çapında puan toplamak amacıyla bu işe giriştiğimiz iddiasıyla küçümsendi. Maocularla hiçbir konuda işbirliği yapılmaması önerimiz ve bu doğrultudaki politikamız başta sekterlikle suçlandı. Maocuların demokratik güçbirliğinde yer alabilecekleri savunuldu.

Fakat gerek uluslararası plandaki gelişmeler, gerekse Türkiye'deki gelişmeler maoculuğa karşı tavizsiz mücadele politikamızın doğruluğunu ortaya koydu. Bu konuda bize getirilebilecek tek eleştiri vardır, o da daha etkili, daha geniş ve ayrıntılı, çok yönlü bir mücadele sürdürmedeki eksiklerimizin eleştirilmesi olabilir.

Son dönemdeki bazı gelişmeler, maocuların içte ve dışta aldıkları tavırlar bunların karşı devrimci yüzlerinin ve dünyadaki yerlerin açığa çıkarılması için önemli göstergeler olmaktadır. Bu yazımızda bunlara işaret etmeye çalışacağız.

ÇHC YÖNETİCİLERİ KADERLERİNİ EMPERYALİZMLE BİRLEŞTİRİYOR

Maoculuk, dünya çapında emperyalizmle sosyalizm arasındaki mücadeleyi «iki süper devletin dünyayı paylaşma mücadelesi» olarak göstermektedir. İlk ortaya çıktığında bu iddiada olmayan maoculuk, soğuk savaş barikatını başarıyla aşan sosyalizmin dünya çapında güçlenerek, gelişmeleri belirler bir nitelik kazanmasıyla birlikte sosyalizme saldırmaya başlamıştır. 1960'ların sonuna kadar, ABD emperyalizmini baş tehlike olarak gösteren maoculuk bundan sonra sosyalist sistemi de bir tehlike olarak göstermeye başlamıştır. Sosyalizm dünya çapında güçlendikçe maocuların saldırısına daha çok hedef olmaktadır.

Son dönemde ise gerek ÇHC yöneticilerinin gerekse yerli maocuların faaliyetlerinde, sosyalist ülkelere saldırılar giderek artmaktadır. Artık ABD emperyalizmden çok «sovyet sosyal emperyalizmi» ne saldırılmaktadır. Yerli maocuların bozgun yayıcı organlarının onda sekizi sosyalist ülkelere saldırıya ayrılmaktadır. Bütün çalışmalarının ana yönünü bu teşkil etmektedir. Aynı şey ÇHC yöneticilerinde de görülmektedir. ABD emperyalizmine artık dostça yaklaşılmakta, sosyalist ülkelere karşı daha çok saldırılmaktadır. Gerek ÇHC gerekse yerli maoculuğun propagandası son dönemde bilinçli bir şekilde dünya halklarının baş düşmanının Sovyetler Birliği olduğu görüşünü işlemektedir. ABD emperyalizmine karşı mücadele **propagandası** giderek azaltılmaktadır. Burada önemli olan, aynı dönemde sosyalist sistemin emperyalizm karşısındaki üstünlüğünün iyice belirginleşmekte olmasıdır. Sosyalizm emperyalizmi gerilettikçe, ABD emperyalizmi zayıfladıkça, sonuna yaklaştıkça, maoculuk sosyalist sisteme olan düşmanlığının dozunu artırmaktadır. Maoculuğun giderek artan ölçüde sosyalist sistemi baş düşman olarak tanıtması tesadüfi değildir, tersine sosyalist sistemin emperyalist sistem karşısında kazandığı somut başarıların, artan güç ve itibarının bir sonucudur. Yani maoculuk kesin saf tutma, iki sistem arasındaki mücadelede yer almak zorunda kalmaktadır. Eskiden iki süper devlet edebiyatı ile parsa toplamaya çalışan maoculuk, şimdi mücadele keskinleştikçe, sosyalizmin karşısında, emperyalizmin yanında yeralmak zorunda kalmaktadır. Sosyalizm güçlendikçe içte ve dışta maoculuk emperyalizmle, karşı devrimle daha açık bir şekilde birleşecek, içiçe geçecektir. Bu, burjuva ideolojisiyle sosyalist ideoloji, kapitalizmle sosyalizm arasında başka bir şey olmaması gerçeğinin, ikisinin ortasında yer almanın mümkün olamıyacağı gerçeğinin bir kere daha ispatlanmasından başka bir şey değildir.

Maoculuk, emperyalizmle birleşme eğilimine şimdiden kılıf hazırlamaktadır. Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmine benzetilmesi bu döneme raslamaktadır. Bu rasgele bir benzetme değil, tersine belli pratik amaçlar güden bir benzetmedir. Sosyalist ülkeleri küçük düşürmek, onlara karaçalma amacının yanında, asıl güdülen amaç emperyalizmle bütünleşme politikasına kılıf geçirmektir.

Sovyetler Birliği, İkinci Dünya Savaşında dünya halklarının en hayati çıkarlarına karşı saldırıya geçen Hitler faşizmine, İtalyan ve Japon faşizmine karşı, ABD, İngiltere ve diğer bazı ülkelerle Anti - Hitler koalisyonuna girmişti, faşizme karşı bunlarla birlikte savaşmıştı. Şimdi maoculuk Hitler benzetmesiyle, Sovyetler Birliği'ni baş tehlike gibi göstermeye çalışmakta ve kendisinin ABD emperyalizmiyle sosyalizme karşı yapmak ve geliştirmek istediği işbirliğini haklı göstermeye çalışmaktadır. «Nasıl o zaman baş tehlike olan Hitler faşizmine karşı ABD ile birlikte mücadele edildiyse, bugün de Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere karşı ABD ile birlikte mücadele edilir». İşte, söylenmek istenen budur. Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin gerçekten baş düşman ve baş tehlike olduğu bir açıdan doğrudur. Fakat dünya halkları için değil, emperyalizm ve işbirlikçileri için. Karşı devrim safında olan maocular da bu somut gerçeği iyi gördüklerinden, her yerde gericilerle birleşerek, sosyalizme karşı çıkmaktadırlar. Politikalarının özü budur.

Önümüzdeki dönemde, dünyadaki ve Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki ilerici güçler engellemeyi başaramadıkları takdirde, ÇHC yöneticilerinin artan ölçüde emperyalizmle birleşmesine, onunla birlikte sosyalizme karşı saf tutmasına ve bütün ülkelerdeki maocuların karşı devrimci ve emperyalist uşaklarıyla birlikte işçi sınıfı sosyalistlerine daha fazla karşı çıkmalarına şahit olacağız. Mücadele keskinleştikçe saflar daha netleşecektir. Hitler benzetmesi bu gidişin hazırlığından başka bir şey değildir.

ÇHC yöneticileri Pakistan'dan sonra Angola'da da bunu gösterdiler. Angola'da ABD ve ÇHC yöneticileri, bütün dünyadaki ilerici güçlerin ve Angola halkının desteklediği MPLA'ya karşı, birlikte FNLA örgütünü desteklemektedirler. Tavırları ABD emperyalizmi ile bir ve aynıdır.

Portekizli maocular PKP'nin karşısında da yer aldılar. Ona karşı açık savaş ilân ettiler. ABD emperyalizmi, Avrupa emperyalizmi ve bütün Portekiz sömürücü sınıfları da PKP'ye karşı amansız bir saldırıya geçtiler, PKP'nin hükümetteki etkinliğinin kırılması için ellerinden geleni yaptılar. Maoculuk Portekiz'de de emperyalizmle ve gericilikle birleşti, aynı amaca hizmet etti, sosyalizmin yenilmesine çalıştı. Her renkten karşı devrimci gücün PKP'ye açtığı savaş o kadar ayan beyan yürüdü ki, artık «Bozguncunun Sesi» dergisi Portekiz'den bir satır bile söz edemez oldu. Bütün gericilerin baş hedefi olan PKP'ye saldırmayı göze alamıyorlar, karşı devrimciliklerinin açığa çıkmasından korkuyorlar. Çünkü PKP'ye karşı olan herkesin emperyalizmden ve karşı devrimden yana olduğu dünya çapında ortaya çıktı.

ÇHC yöneticileri son dönemde emperyalist ülkelerdeki en gerici güçlerle olan ilişkilerini yoğunlaştırdılar. ABD kongresinin en gerici üyeleri, en anti - komünist Amerikan politikacıları, ÇHC ziyaret ediyor ve ilişki kuruyorlar. Geçen yıl Federal Almanya'nın en karşı devrimci politikacılarından Strauss Pekin'de Mao Tse - Tung'u ziyaret etmişti. Geçenlerde de İngiltere'nin eski başbakanı ve muhafazakâr partinin eski lideri Heath Pekin'de ağırlandı. Artık Pekin'de eskisi gibi dünyadaki ilerici güçlerin, anti - emperyalist ülkelerin ve partilerin temsilcileri değil, daha çok gerici ve emperyalistler ağırlanıyor. Pekin'deki maocular, kaderlerini dünya halklarıyla değil, emperyalistlerle birleştirme yolunu seçtiler.

Kissinger, geçen hafta bir konuşmasında şöyle diyordu : «ÇHC'nin petrol üreticisi ve ihracatçısı bir ülke haline gelmesi, OPEC ülkelerinin bu alandaki tekelini kıracaktır. Bu sayede bu ülkelerin petrol fiyatlarını bize karşı bir tehdit olarak kullanması önlenecektir.» Burada hem söyleyene hem de söyletene bakmak gerekir.

YERLİ MAOCULARIN «KARŞI DEVRİM» YOLU

Ülkemizde de en başta PDA'cı maocular olmak üzere türlü renkten çeşitli maocu gruplar artan ölçüde karşı devrim safında yer almaktadırlar. Başından beri bütün yayınlarında sürekli olarak TSİP'e saldırmalrının yanında, bunun en açık göstergeleri yaptıkları işler olmaktadır. Bunlar her türlü ilerici - devrimci kitle hareketini sabote etmektedirler. Son DİSK mitinginde de aynı görevi yerine getirerek, burjuva basınının mitingin siyasi önemini, «kavga çıktı» edebiyatı ile hasıraltı etmesine yardımcı olmuşlardır.

Ülkemizde sosyalist sisteme en açık saldırılar maocular tarafından düzenlenmektedir. Sosyalist ülkelere karşı açık açık düşmanca davranmayı göze alamı

devamı say. 10 da

Burjuva basınının ve provokatörlerin bir tahrifatı

DİSK mitinglerinde, Mao'cularla goşistlerin provokasyonları sonucu çıkan olaylar, burjuva basını ve Mao'cular tarafından tahrif edilerek yayılmak istenmektedir.

Bunlar, DİSK mitingindeki olayların Mao'cuların provokasyonuna karşı çıkan sosyalistlerin ve işçilerin, «kürtlere» karşı oldukları için çıktığını ve büyüdüğünü; çünkü «saldırıya uğrayanların» bir kısmının «Kürtlere özgürlük» isteyen sloganlar söylediklerini ileri sürüyor, tezvirat yapıyorlar.

Gerek burjuva basını, gerekse «görev» lerini mitingte layıkıyla başaramayan maocu provokatörler, şimdi ikisi ayrı yönden, «işçiler kürtleri dövdü», sosyalistler «kürt düşmanıdır» propagandası yapmaktalar.

Provokatörlerin ve sırtlarını dayadıkları çevrelerin bu konuyu sürekli istismar etmelerine rağmen, işçi sınıfı sosyalistleri, bu provokatörlere, işçi sınıfı düşmanı, sosyalizm düşmanı oldukları, uluslararası sosyalist harekete sövdükleri ve karşı devrim safında yeraldıkları için karşı çıkmaktadırlar. İşçi sınıfının uluslararası birliğini reddeden çizgiler özünde milliyetçi olduğu ve bu yüzden de bütün keskin sloganlara rağmen halkların kardeşliği meselesinin asla samimi ve tutarlı takipçileri olamayacağı için karşı çıkmaktadırlar.

Provokatörler, işçi sınıfının demokratik bir eylemini dağıtmaya çalıştıkları için engellenmişlerdir ve engelleneceklerdir.

İşçi sınıfı sosyalistleri, işçilerin birliği - halkların kardeşliği sloganının en tutarlı savunucularıdır ve bu uğurda en kararlı mücadele verenlerdir.

Bu konuyu tahrif ederek, çeşitli sapma çizgileri, özellikle işçi sınıfının uluslararası birliğine ve dünya sosyalist sistemine düşman çizgilerle mücadeleyi olduğundan başka türlü göstermeye çalışanlar, sadece yaptıkları provokasyonu şimdi örtbas etmek isteyenlerdir. Ve provokasyonları gibi bu çabaları da, boşa çıkarılacaktır.

DİSK'İN TAKSİM MİTİNGİ

provokatörler ve devrimci sorumluluk

DİSK'in «Demokratik hak ve özgürlükler mitingi» geçtiğimiz hafta İstanbul'da Taksim meydanında yapıldı. On binlerce işçi bir ağızdan «faşizme geçit yok» diye haykırdı. 1971 faşizminden, hatta bir süre daha öncesinden bu yana, bu işçi sınıfımızın hedef ve içerik itibariyle en önemli kitle gösterisiydi.

Sadece bu açıdan bile DİSK'in mitingi, demokrasi - bağımsızlık - sosyalizm mücadelesinde emekçi halkımızın bütün kesimlerine öncülük etme tarihsel göreviyle yükümlü işçi sınıfımızın, sorumluluğunu kavramışlığının ve yükümlülüklerini üstlenmişliğinin bir kanıtıdır. En küçük atelyelere kadar eli uzanmış, becerebildiği tahribatı hunharca uygulamış 1971 faşizmine ve daha sonraki faşizan özlemlere rağmen en az 40 bin işçinin, «faşizme geçit yok» diye haykırması önemli bir olgudur. Keza mitinge katılan işçi yürüyüş kollarının başları üzerinde yükselen, «Bağımsız Türkiye», «Yaşasın işçilerin birliği», «Bütün işçiler birleşin», «faşizmin kalelerini yıkacağız» yazılı pankartlar, dövizler, işçi sınıfı hareketinin bugün gelip ulaştığı noktayı pek güzel göstermektedir.

On binlerce işçinin en büyük sanayi kentinin alanında toplanıp, anti - faşist, anti - emperyalist ve anti - monopolist özü belirgin bir şekilde ağır basan bir kitle gösterisinde kenetlenmesi «kendiliğinden sınıf» olmaktan sıçrayıp, «kendisi için sınıf» olmaya hazırlanan Türkiye işçi sınıfının ekonomik - demokratik - politik mücadele bütünlüğünü bilinçle kavrayışını gösterir.

Bu saydıklarımız DİSK'in Taksim mitinginin işçi sınıfı hareketi ve sosyalist hareket açısından en somut ve en tartışmasız kazançlarıdır.

DEVRİMCİ KANADIN AĞIRLIĞI ARTARKEN TÜRKLER KLİĞİ GERİLEDİ

DİSK'in Taksim mitinginde bu saydıklarımızın yanısıra dikkatli gözlerin sezebileceği bir başka olumlu gelişmeye de tanık olundu. Konuşmacı olarak üç DİSK yöneticisi kürsüye çıktı: Mehmet Ertürk, İbrahim Güzelce ve Kemal Türkler. Daha önceki DİSK toplantılarının gediklilerinden Rıza Güven gibi sağ, Mehmet Kılınç gibi açıkça karşı devrimci unsurlar bu defa kitlelerin karşısına çıkamadılar. Keza bu kliğin değişmeze ben zeyen lideri Kemal Türkler de konuşması boyunca bir süredir adet edinmiş olduğu anti - komünizm edebiyatına başvurmaktan ve özellikle CHP kuyrukçuluğunu alenen sürdürmekten kaçınmak zorunda kaldı.

Özellikle Mehmet Ertürk ve İbrahim Güzelce, Türk'er kliğinin siyasi çizgisinin çok ilerisinde, o çizgiyi özünde tamamen reddeden birer konuşma yaptılar. DİSK yönetiminde «devrimci kanadı» oluşturan Ertürk ve Güzelce'nin işçi sınıfı enternasyonalizmini yerine koyuşları, anti - tekel mücadeleyi vurgulayışları ve işçi sınıfımızın «tek yolu» olarak sosyalizmi savunmaları DİSK'teki olumlu ve önemli gelişmelerdir.

Son Genel Kurul'dan bu yana, Türkler kliğinin gitgide azgınlaşan «sosyal demokraç ideolojiyi DİSK'e hakim kılma saldırıları» karşısında işçi sınıfının bilinçlenmesinin ve işçi sınıfı sosyalizminin aldığı kesin ve tavizsiz tavırın meyva vermesidir bu gelişme.

Maden - İş Sendikasının Bölge Yönetim Kurulu seçimlerinde sosyalist ya da sosyalistlerin desteklediği adaylardan aldığı cevapların yanısıra, DİSK içinde ve dışındaki sosyalistlerin Türkler kliğine karşı ideolojik ve örgütsel planda verdikleri mücadele bu gerilemenin başlıca etkenidir. Daha düne kadar, hatta İzmir'deki mitinge kadar işçi kitlelerin karşısına çıkıp sosyal demokrasiye övgüler düzen, CHP kuyrukçuluğu ile işçi sınıfının çıkarlarını, «tekellerle, küçük burjuva çıkarlar arasında manevra yapan CHP» ile korumayı (!) örgütleyen Türkler kliği gerilemiştir. Taksim meydanında on binlerce işçinin karşısına ya çıkmamışlardır, ya da Türkler gibi çıkabilenleri «ölçülü» konuşmak, işçi sınıfı sosyalistlerinin titizlik ve ısrarla savundukları görüş ve sloganlara konuşmasında yer vermek zorunda kalmışlardır.

DİSK'in Taksim mitinginin değerlendirilmesi kısaca böyle. Ancak bu saydıklarımız kadar önem taşıyan bir noktaya, bir tehlikeye de işaret etme gereği var.

MAO'CU PROVOKATÖRLER YİNE İŞBAŞINDAYDI

Onbinlerce işçinin ve mitinge katılan işçi sınıfı sosyalistlerinin gözleri önünde apaçık bir provokasyon çizgisi faaliyet gösterdi. İşçi sınıfının uluslararası birliğine inanmayan, işçi sınıfı öncülüğünden sapmış, Mao'cu provokatörler yine mitingi dağıtmak, provoke etmek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Üstelik bu provokasyona, çeşitli goşist grupçuklar da katıldı ve aralarındaki, işçi sınıfı enternasyonalizmine düşman ortak noktada birleştiler. Hatları açığa çıktı. Nitekim burjuva basınında DİSK'in Taksim mitingi «on binlerce işçi faşizme geçit yok dedi» şeklinde değil, «Mitingte aşırı solcu'ar dövüştü» şeklinde yeraldı. Olay burjuva basınının saptırmasından ibaret değil. Gerçekten de miting alanına sızmış ve işçi sınıfı enternasyonaliz minde sapmışlık ortak paydası altında tanımlanabilecek, sosyalizm dışına düşmüş çizgiler bu provokasyonda kenetlendiler.

Gizli veya açık milliyetçi çizgileri, işçi sınıfı sosyalizmi dışında ideolojik yapıları, devrimci mücadeleyi kuru sıkı slogan haykırmaktan ibaret gören sığ anlayışları ile işçi sınıfı hareketine zarar verme, provokasyonlara çanak tutma ve hatta bizzat provokasyon yapma «misyonu» ile görevli kılınmış grupçuklar, Taksim mitinginde, aralarındaki «ideolojik» nüansları bir yana bırakarak birleşti'er. Gömlek değiştirir gibi «mezhep» ve «meşrep» değiştiren unsurların da katıldığı, hatta kısmen «liderlik» ettiği bu gruplar, miting boyunca burjuvazinin faşist özlem ve tırmanmaları ile değil işçi sınıfı ile mücadele ettiler. Kalkan olarak Türkler kliğine karşı çıkıyormuş gibi görünmelerine rağmen provokatif tutum larının teme'i budur.

Devrimci hareket içinde tecrit olmuşlukları ve bu «tecrit»in sınırlarının gittikçe genişlemesi kuşkusuz bu sapma çizgilerini daha da mütecaviz, daha da provokatör kılmaktadır. Onları, aralarındaki nüansları bir yana bırakıp «kenetlenmeğe» iten (provokasyon temelinde kenetlenmeğe iten) tecrit edilmişlikleridir. İşçi sınıfı sosyalistlerinn açtık'arı ideolojik mücadele burada da olumlu meyvalarını vermektedir. Taksim mitingi, «Ne Amerika, Ne Rusya» diyenlerle, «Sovyet emperyalizmine şimdi vurmak taktik olarak doğru değildir» diyenler arasında özünde farklılaşma olmadığını belgelemiştir. Bu milliyetçi, şoven çizgi, bu yavan anti - komünizm artık kesinlikle mahkum edilmiştir. İşçi sınıfı sosyalizmine düşen, bu milliyetçi unsurların, işçi sınıfı saflarları içinde zarar verici varlıklarını kesinlikle önlemektir. Anti - faşist mücadele gibi en geniş «ittifak» alanında dahi bu unsurların yeri olmadığı bilinmelidir. Bilmeyenler için Taksim mitingi yeterli kanıttır.

PROVOKASYON KÜRSÜ HEYECANLARIYLA ÖNLENEMEZ

Bu konuyu noktalarken provokatörlerin mitinge sızmasıyla ve provokasyonlarının önlenmemesi ile ilgili bir kaç hatırlatmaya ve eleştiriye gerek var.

Maoizme, troçkizme karşı çıkmak, miting kürsüsünden işçi sınıfının uluslararası birliğini savunmak kuşkusuz doğrudur. Ancak bunu kürsüden seslenmenin ötesinde, provokasyon önleyici şekilde yapmak gerekir. Bu mücadelenin miting kürsüsünün dışında kapalı kapıcı tavırların aşılmasıyla, işçi sınıfının uluslararası birliğine inanan tüm güçlerin katkısıyla yapılması, gerekir. Hatta asıl mücadele alanı miting kürsüsünün ötesinde, kitlelerin içindedir. Eğer maoizme, troçkizme en yakıcı eleştirileri yöneltecek sek, —ki yöneltmeliyiz— aynı zamanda bunlardan gelecek provokatif tepkileri «nötralize» ede cek tedbirleri de gereğince almamız gerekir. Oysa DİSK yöneticileri bunun tam tersini yapmışlardır. Bu noktayı eleştirisiz geçiremeyiz. Taksim mitinginde provokasyonu anında kuşatacak bir miting yönetimi yerine, kürsüden heyecanın hakimiyeti gözden kaçmadı. Önümüzdeki demokratik mücadelede bu nokta giderek daha büyük önem kazanacaktır.

Kürsülerden açıkça milliyetçi, şoven, anti - sosyalist akım'arı mahkûm edebilme gücü, işçi sınıfı sosyalizminin bu akımlara karşı açtığı amansız ideolojik, politik ve örgütsel mücadelenin sonucunda doğmuştur.

Ancak bu akımlara «en sert kelimelerle» hatta bilinçsiz unsurlarca küfürle karşı çıkılırken meselenin bu olmadığını, mücadele biçiminin fark'lı olduğunu bilmek bu unsurların muhtemel —ve geçmiş deneylerle de görüldüğü gibi kaçınılmaz— provokasyonlarını önleyecek tedbirleri gerçekten almak zorundayız. Miting öncesinde işçi sınıfı sosyalistlerinin yardımlaşma ve da yanışma önerilerini, «bir vatandaş olarak mitinge katılabilirsiniz» tavrı ile cevaplayanlar da mitingteki provokasyonun do'aylı sorumluluğunu duymalıdırlar.

Bir yandan «demokratik hak ve özgürlük için» **anti - faşist** miting düzenlerken, anti - faşizmin en kararlı ve «öncü» savaşçılarını, işçi sınıfı sosyalizminin dayanışma önerilerini reddedenler, yüz - yüz elli kişilik bir güruhun provokasyonlarını önleyememenin ve burjuva basınına «DİSK'in mitinginde solcular birbirine girdi» diye yazma olanağı vermenin önüne geçmek için tutumlarını yeniden gözden geçirmeyi başarmak zorundadırlar.